

ΔΙΑΚΟΝΙΑ

ΤΡΙΜΗΝΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΞΑΝΘΗΣ ΚΑΙ ΠΕΡΙΘΕΩΡΙΟΥ

ΕΤΟΣ Θ' - ΤΕΥΧΟΣ 34 - ΑΠΡΙΛΙΟΣ - ΜΑΪΟΣ - ΙΟΥΝΙΟΣ 2004

Άπό τή λιτάνευση τοῦ Ἐπιταφίου.

Άπό τόν ἑορτασμό τοῦ Πάσχα μέ τόν Πρόεδρο τῆς Δημοκρατίας στο Δ΄ Σ. Στρατοῦ.

Η ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

Ἡ ἐποχή μας χαρακτηρίζεται ἀπὸ τὴν ἔντονη ἀναζήτηση ἐλπίδος. Ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος, ἀνίσχυρος μπροστὰ στὰ πολιτικά, κοινωνικά, οἰκονομικά καὶ προσωπικά του προβλήματα, μέσα σὲ ἕναν διαρκῶς μεταβαλλόμενο κόσμο, ψάχνει νὰ βρεῖ στήριγμα καὶ ἀνοίγεται σὲ ποικίλες κατευθύνσεις.

Κάποιοι προσπαθοῦν νὰ νοηματοδοτήσουν τὴ ζωὴ τους θεοποιώντας τὸν καταναλωτισμό, πού ἀποτελεῖ πλέον κυρίαρχο σκοπὸ γιὰ τοὺς περισσότερους. Ἄλλοι στρέφονται πρὸς τὴ χρῆση ἐξαρτησιογόνων οὐσιῶν γιὰ νὰ ξεφύγουν ἀπὸ τὴ δυσάρεστη πραγματικότητα. Πολλοὶ προσπαθοῦν νὰ βροῦν νόημα στὴν ἀναζήτηση μιᾶς προσωπικῆς πίστεως.

Αὐτὴ τὴν τελευταία ἀνάγκη γιὰ υἱοθέτηση ἑνὸς προσωπικοῦ Θεοῦ, ἔρχονται νὰ καλύψουν διάφορες ὁμάδες πού εἴτε

ἀποτελοῦν γνωστὴ θρησκεία, εἴτε ἔχουν παραθρησκευτικὸ καὶ μυστικιστικὸ χαρακτήρα.

Δυστυχῶς, οἱ ὁμάδες αὐτὲς δραστηριοποιοῦνται τὰ τελευταία χρόνια καὶ στὴν ἀκριτικὴ περιοχὴ μας, καὶ μάλιστα ἐσχάτως ἐντείνουν τὴ δράση τους: Χιλιαστὲς,

Πεντηκοστιανοί, Εὐαγγελικοί, Ἰνδουιστὲς, ὑπὸ τὸν μανδῦα “Σεμιναρίων Αὐτογνωσίας”, ἀπευθύνονται στοὺς χριστιανούς μας, προκειμένου νὰ τοὺς σαγήνουν.

Ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω, ἐσχάτως παρατηρεῖται καὶ δραστηριότητα ἀνθρώπων πού μὲ ἀφελὴ φυλλάδια μὲ τίτλο “Ἀπάντησις τοῦ Κυρίου εἰς προσευχομένη”, ἔρχονται νὰ κηρύξουν μιὰ τυφλὴ, φανατισμένη καὶ δικανικὴ Ὁρθοδοξία, πού καμμία σχέση δὲν ἔχει μὲ τὴν “ἐν Πνεύματι καὶ Ἀληθείᾳ” λατρεία τῆς Ἐκκλησίας μας, ἐξαπατώντας τοὺς εὐκολόπιστους χριστιανούς μας.

Λιτανεύοντας τὴν Κυριακὴ τῆς Ὁρθο-

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΔΙΑΚΟΝΙΑ

ΤΡΙΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΙΣ
ΟΙΚΟΔΟΜΗΣ ΚΑΙ ΕΝΗΜΕΡΩΣΕΩΣ

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ - ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ - ΜΑΡΤΙΟΣ 2004
ΤΕΥΧΟΣ ΛΓ΄

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΠΡΟΝΟΙΑ,
ΤΟΥ ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ
ΞΑΝΘΗΣ ΚΑΙ ΠΕΡΙΘΕΩΡΙΟΥ
κ.κ. ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΟΝΟΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ
ΞΑΝΘΗΣ ΚΑΙ ΠΕΡΙΘΕΩΡΙΟΥ

ΤΗΛ.: 2541022505 - 2541028305

FAX: 2541025581

Συντακτική Επιτροπή

Πρωτοπρ. Γεώργιος Ἀναγνωστόπουλος
Ἀρχιμ. Σωφρόνιος Γκουτζίνης
Ἀρχιμ. Παντελεῖμων Μουτάφης

Φιλολογική Επιμέλεια

Ἀρχιμ. Ἰωακείμ Μούκανος

Σχέδια

Γιάννης Μενεσίδης

*Στὰ κείμενα διατηρεῖται
ἡ ὀρθογραφία τῶν συγγραφέων*

**ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ
ΔΕΚΤΑΙ ΠΡΟΑΙΡΕΤΙΚΑ ΕΙΣΦΟΡΑΙ
ΑΡΘΡΑ - ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ**

Διεύθυνση

Περιοδικό **“ΔΙΑΚΟΝΙΑ”**
Ἱερά Μητρόπολις Ξάνθης & Περιθεωρίου
Τ.Θ. 270, Τ. Κ. 671 00 ΞΑΝΘΗ

ΕΚΤΥΠΩΣΗ
ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ “ΤΕΛΕΙΑ + ΠΑΥΛΑ”
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΜΠΡΩΚΟΥΜΗ 31 ΞΑΝΘΗ
ΤΗΛ.: 2541024536, FAX: 2541075110
ΕΓΚΑΤΑΣΤΑΣΕΙΣ: 1ο χλμ. ΞΑΝΘΗΣ-ΚΑΒΑΛΑΣ
ΤΗΛ.: 2541071178

δοξίας τὴν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ, τῆς Παναγίας Μητέρας Του καὶ τῶν φίλων Του, τῶν Ἁγίων, δὲν θριαμβολογοῦμε γιὰ μὴ ἰδεολογικὴ νίκη, ἀλλὰ φανερώνουμε, ὡς Ἐκκλησία, μὴ μοναδικὴ γιὰ τὸν ἄνθρωπο δυνατότητα νὰ γίνῃ Θεὸς κατὰ χάριν.

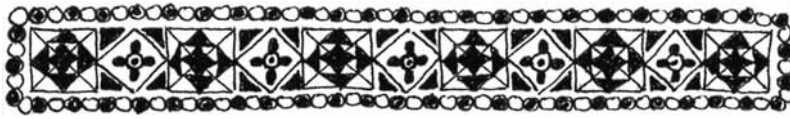
Ἡ ἀκλόνητη βεβαιότητα τοῦ Χριστιανοῦ ἀνθρώπου γιὰ τὴ λυτρωτικὴ συνάντησή του μὲ τὸν Χριστὸ μέσα στὴν ἱστορία ἐκφράζεται σὰν ἱεραποστολικὴ μαρτυρία.

Αὐτὸ τὸ μήνυμα ἀπευθύνει ἡ Ἐκκλησία καὶ στὴ σημερινὴ ἀναζήτηση τοῦ κόσμου γιὰ σωτηρία. Γιατὶ δὲν παύει ποτὲ ἡ πείνα καὶ ἡ δίψα τοῦ κόσμου γιὰ γνησιότητα καὶ ἀλήθεια, γιὰ σωτηρία.

Τὸν Χριστὸ ἀναζητεῖ καὶ σήμερα ὁ ἄνθρωπος σὲ ὅποιαδήποτε “ζούγκλα” καὶ νὰ βρῆσεται, εἴτε στὴν ζούγκλα τῆς Ἀφρικῆς, εἴτε στὴν “ζούγκλα” τῆς καταναλωτικῆς κοινωνίας. Εἶναι εὐκόλο νὰ τὸ διακρίνει κανεὶς αὐτὸ στὶς ὁμάδες τῶν νέων μας, ποὺ ἀπογοητευμένοι ἀπὸ τὴν χρῆση τῶν ναρκωτικῶν καὶ τὴν κατάχρηση τοῦ αἰσθησιακοῦ, ἀναζητοῦν κάτι ποὺ θὰ γεμίσει πραγματικὰ τὴν κουρασμένη ὑπαρξή τους, ποὺ θὰ τοὺς δώσει νόημα καὶ σκοπὸ, θὰ τὴν ζωοποιήσῃ.

Ἡ συμφωνία μας μὲ τὴν Ὁρθοδοξία, ποὺ ὁμολογεῖ σήμερα ἡ Ἐκκλησία μας καὶ ἡ ἔκφρασή της σὲ ὀρθοπραξία, εἶναι τὸ οὐσιαστικότερο αἶτημα τῶν καιρῶν μας καὶ ἡ δική μας εὐθύνη ὡς Χριστιανῶν.

Ὁ Μητροπολίτης
† Ὁ ΞΑΝΘΗΣ ΚΑΙ ΠΕΡΙΘΕΩΡΙΟΥ
ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΩΝ

Ο ΥΠΝΟΣ ΤΩΝ ΑΓΑΠΗΤΩΝ

Ἄρχιμ. Ἀθηναγόρα Καραματζάνη
Ἱεροκλήρυκος

Ὡς “σπουδαῖο συστατικὸ τῆς φύσεώς μας” χαρακτηρίζει τὸν ὕπνο ὁ ἅγ. Ἰωάννης τῆς Κλίμακος. Πράγματι, καθὼς καὶ ἡ ἐπιστήμη παραδέχεται, ὁ ὕπνος ἀποτελεῖ φυσιολογικὴ καὶ βασικώτατη ἀνάγκη τοῦ ἀνθρώπινου ὀργανισμοῦ, ἐνῶ ἀντιθέτως ἡ ἀϋπνία πολὺ τὸν καταπονεῖ, ἐπιφέροντας βλάβες πνευματικές, ψυχολογικὲς καὶ σωματικὲς. Οἱ δὲ εἰδικοί λέγουν ὅτι ὁ θάνατος μπορεῖ ταχύτερα νὰ ἐπέλθῃ ἀπὸ τὴν ἀϋπνία, παρὰ ἀπὸ τὴν πείνα!... Ὁ ἄνθρωπος κοιμᾶται περίπου τὸ ἓνα τρίτον τῆς ζωῆς του. Κατὰ τὸν ὕπνο συμβαίνει γιὰ κάποιον χρονικὸ διάστημα ἀνάπαυλα ἢ ὑπολειπομένη τοῦ ἐγκεφάλου, ἀργία τῶν αἰσθήσεων καὶ τῶν ἐξωτερικῶν ἐρεθισμάτων, χαλάρωσις τοῦ νευρικοῦ καὶ μυϊκοῦ συστήματος, ἀλλὰ καὶ ἐλάττωσις ἢ ἐντελής παῦσις τῆς συνειδήσεως. Μὲ τίς ψυχοσωματικὲς αὐτὲς διεργασίες κατὰ τὴν ὥρα τοῦ ὕπνου, ὁ ἄνθρωπος κατορθώνει νὰ ξεκουράζεται καὶ νὰ ἀνανεώνεται. Φρεσκάρει τίς ψυχοσωματικὲς του δυνάμεις καὶ ἔτσι ἀντιμετωπίζει τὴν ζωὴν του μὲ αἰσιοδοξία, δύναμη καὶ χαρὰ.

Ἀντιλαμβάνεται ἔτσι κανεὶς πόσον μεγάλο εὐεργέτημα πρὸς τὴν φύση μας εἶναι ὁ ὕπνος! “Ὁ ὕπνος εἶναι μὲν ἓνας - μᾶς τονίζει πάλι ὁ ἅγ. Ἰωάννης τῆς Κλίμακος-, ἀλλὰ ἔχει πλεῖστες αἰτίαι καὶ ἀφορμὲς”. Ὅταν προέρχεται ἀπὸ τὴν φυσικὴ ἀνάγκη τοῦ ἀνθρώπου, δὲν δημιουργεῖ προβλήματα. Ὅταν ὅμως προκαλεῖται ἀπὸ τὴν πολυφαγία καὶ τὴν πολυ-

ποσία, τότε, ὅπως μᾶς διδάσκουν οἱ Πατέρες, λειτουργεῖ παρὰ φύσιν καὶ ὀδηγεῖ στὴν παθολογικὴ πολυϋπνία, μὲ πολλὰ παρενέργειες. “Ὑπνος ὑγείας ἐπὶ ἐντέρῳ μετρίῳ” (ὄχι πολὺ γεμᾶτο), διδάσκει ἡ γραφή (Σοφ. Σειρ. 31,20). Καὶ ὁ συγγραφεὺς τῆς Κλίμακος: “Ὁ πολὺς ὕπνος ἐπώρωσε τὴν ψυχὴν. Ὁ ὑπνώδης εἶναι σύζυγος τῆς πορνείας. Σύζυγος ἄδικος, πὺν ἀρπάζει τὸ μισὸ τῆς ζωῆς τοῦ ραθύμου”.

Γίνονται ὅμως καὶ οἱ δαίμονες πολλὰς φορὲς αἰτία τοῦ ὕπνου, ἐπιδιώκοντας νὰ ἀδιαφορήσουμε γιὰ τὸν ἐκκλησιασμὸν καὶ νὰ παραμείνουμε στὸ κρεβάτι, ἢ δημιουργώντας νυσταγμὸν καὶ ὑπνηλία στὴν προσευχὴ καὶ γενικὰ ἀτονία στὴν ἀκρόαση κάθε καλοῦ καὶ σωτηρίου. Εἶναι πολὺ ἀξιοπρόσεκτο, ὅτι, κατὰ τὴν Ἁγία Γραφή, ὁ φυσιολογικὸς, ὁ ἥρεμος, ὁ γλυκὺς καὶ ἀνανεωτικὸς ὕπνος, ἐπιφυλάσσεται στοὺς ἀγαπητοὺς τοῦ Θεοῦ. Λέγει: “Ὅταν δῶ τοῖς ἀγαπητοῖς αὐτοῦ ὕπνον, ἰδοὺ ἡ κληρονομία Κυρίου” (Ψαλμ. 126, 2).

Ἀλλὰ ποιοὶ εἶναι οἱ ἀγαπητοὶ τοῦ Θεοῦ; Εἶναι οἱ δίκαιοι, μὲ τὴν βιβλικὴ ἔννοια τοῦ ὄρου (“Κύριος ἀγαπᾷ δικαίους” Ψαλμ. 145, 48), οἱ εὐσεβεῖς, οἱ φοβούμενοι τὸν Κύριον καὶ τηροῦντες τίς ἐντολὰς Του. Αὐτοὶ πὺν ἐμπιστεύονται ὀλόκληρη τὴν ζωὴν τους στὴν ἀγάπη καὶ τὴν ἀγαθὴν Του πρόνοια, πὺν δὲν ἀγωνιοῦν, πὺν δὲν ταράσσονται μπροστὰ στὶς δοκιμασίες καὶ τίς θλίψεις. Προσέχουν νὰ μὴν ἁμαρτάνουν, ἀλλὰ καὶ ὅταν

ἀμαρτάνουν μετανοοῦν. Ἀποφεύγουν νὰ συγκρούονται μὲ τοὺς ἄλλους, τηρώντας τὴν παύλεια συμβουλή: “ὁ ἥλιος μὴ ἐπιδυέτω ἐπὶ τῷ παραλογισμῷ ὑμῶν” (Ἐφεσ. 4, 26). Εἰρηνεύουν “μετὰ πάντων ἀνθρώπων” ὅσον ἐξαρτᾶται ἀπὸ αὐτούς (Ρωμ. 12, 18), εἰρηνεύουν μὲ τὸν Θεό (Ρωμ. 5, 1), μὰ προπαντὸς μὲ τὴν συνείδησή τους (Α΄ Ἰω. 3, 21). Ἔτσι ἐξασφαλίζουν στὸν ἑαυτό τους ἕνα γλυκὺ καὶ ἡρεμο ὕπνο, τὸν ... ὕπνο τοῦ δικαίου. Μαζὶ μὲ τὸν Δαβὶδ ἐπαναλαμβάνουν: “ἐν εἰρήνῃ ἐπὶ τὸ αὐτὸ κοιμηθήσομαι καὶ ὑπνώσω, ὅτι Σὺ Κύριε κατὰ μόνας ἐπ’ ἐλπίδι κατώκησάς με” (Ψαλμ. 4, 2). Ἔνας τέτοιος ὕπνος δὲν εἶναι μόνο εὐλογία Θεοῦ, ἀλλὰ τὸ καλύτερο ψυχωστικὸ φάρμακο, ἀντίδοτο στοὺς κόπους καὶ μόχθους τῆς ἡμέρας. Δυστυχῶς ὅμως, τὸ πανάκριβο αὐτὸ δῶρο, δὲν τὸ ἀπολαμβάνουν οἱ ἄνθρωποι τῆς ἐποχῆς μας. Ὁ ὕπνος γιὰ πολλοὺς ἔχει καταντήσει πλέον πρόβλημα καὶ μάλιστα δυσεπίλυτο, ἀρρώστεια, πὸν γιὰ νὰ ἀντιμετωπισθῆ θέλει ἕνα σωρὸ ἡρεμιστικὰ καὶ ὑπνωτικὰ χάπια... Διερωτᾶται ὅμως κανεὶς: Τὶ νὰ φταίη;

Στὴ διδασκαλία τῆς Ἁγίας Γραφῆς καὶ τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας μας ἐπισημαίνονται τρία κυρίως αἷτια.

Πρῶτον, ἡ ἀπιστία καὶ ἡ ὀλιγοπιστία τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ πρώτη στερεῖ τὴν θεία Χάρι ἀπὸ τὴν ψυχὴ καὶ τὴν ἀφήνει στὸ κενό. Ἀποκόπτει τὸν ἄνθρωπο ἀπὸ τὸν Θεό καὶ ὁ Διάβολος “αἶρει τὸν ἀγαθὸν σπόρον” τοῦ ὕπνου ἀπὸ αὐτὴν (Λουκ. 8, 12). Ἡ δευτέρη δημιουργεῖ ἀνασφάλεια καὶ ἄγχος. Ἡ ἀγωνιώδης μέριμνα τοῦ βίου, “ὡς περιεκτικὴ ἁμαρτία”, κατὰ τοὺς Πατέρας, ἀφαιρεῖ τὴν εἰρήνη ἀπὸ τὴν ψυχὴ καὶ τὴν γεμίζει ἀπὸ θυελλώδη ταραχὴ, θλίψη καὶ πόνο. Κατὰ τὸν θεῖο Χρυσόστομο: “Οὐδὲν οὕτως ἀλγύνει ψυχὴν ὡς μέριμνα καὶ φροντίς”! Χαρακτηριστικὸ παράδειγμα ὁ ἄφρων πλούσιος τῆς παραβολῆς, ὁ ὁποῖος ὅλη τὴν νύκτα ἄϋπνος “διελογί-

ζετο ἐν ἑαυτῷ λέγων, τί ποιήσω, ὅτι οὐκ ἔχω ποῦ συνάξω τοὺς καρπούς μου;” (Λουκ. 12, 17). Ὅντως, “ἀγρυπνία πλούτου ἐκτῆρει σάρκα καὶ ἡ μέριμνα αὐτοῦ ἀφιστᾶ ὕπνον” (Σοφ. Σειρ. 31, 1 καὶ Ἐκκλ. 5, 11).

Δεύτερον, τὰ αἰσθήματα ἐνοχῆς. Πολλοὶ ἄνθρωποι “οὐ μὴ ὑπνώσωσιν, ἐὰν μὴ κακοποιήσωσιν” καὶ γι’ αὐτὸ “ἀφήρηται ὁ ὕπνος αὐτῶν καὶ οὐ κοιμῶνται” (Παροιμ. 4, 16). Ἡ ἐνοχὴ συνείδησις, “ἧς οὐδὲν ἐν κόσμῳ βιαιότερον” κατὰ τὸν Μ. Κανόνα, ἀποτελεῖ ἀγκάθι ὀδυνηρό, πὸν βεβαίως ἀφαιρεῖ κυρίως τὸν ὕπνον. Ὅπως, ἐπὶ παραδείγματι, συνέβη, σὲ ἐκείνον τὸν βυζαντινὸ αὐτοκράτορα πὸν ἄκουγε τὴν φωνὴ τοῦ σκοτωμένου του ἀδελφοῦ: “ἀδελφε πῖες τὸ αἷμα μου”! Πῶς νὰ ἔλθῃ ὁ ὕπνος ὕστερα ἀπὸ ὅλα αὐτά;

Ὡς τρίτη αἷτια θεωροῦμε τὴν λεγομένη “μεγάλῃ ζωῇ”. Τὴν κοσμικὴ καὶ ἐντονη ζωὴ μὲ τὰ ξενύχτια, τὶς διασκεδάσεις καὶ τὰ ἁμαρτωλὰ ἔργα. Μὲ μιὰ λέξη τὴν ζωὴ τῆς νύχτας, πὸν κάνει τὸν ἄνθρωπο νυκτόβιο ἐργάτη “τῶν ἔργων τοῦ σκότους” (Ρωμ. 13, 12), τὰ ὁποῖα “αἰσχρὸν ἐστί” ὄχι μόνον “λέγειν” (Ἐφεσ. 5, 12), ἀλλὰ καὶ βλέπειν καὶ ἀκούειν καὶ ... διανοεῖσθαι!

Τὸ συμπέρασμα λοιπὸν εἶναι ὅτι ὅσο πὸ ἀγαπητὸς γίνεται κανεὶς στὸν Θεό, τόσο περισσότερο ἐξασφαλίζει τὴν “ἀνάπαυσιν σώματος καὶ ψυχῆς” δηλαδή “γρήγορον νοῦν, σώφρονα λογισμὸν, καρδίαν νήφουσαν” καὶ ἐπὶ πλέον “ὕπνον ἐλαφρὸν καὶ πάσης σατανικῆς φαντασίας ἀπηλλαγμένον” καθὼς εὐχεται καθημερινῶς ἡ Ἁγία μας Ἐκκλησία! (Εὐχὴ Ἀποδείπνου). Ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος εἶναι ἀνάγκη νὰ ἀκούσῃ τὴν φωνὴ τοῦ Θεοῦ, πὸν τὸν προτρῖπει: “Υἱέ, φοβοῦ τὸν Θεὸν καὶ ἔκκλινον ἀπὸ κακοῦ, τὰ δὲ ρήματά μου τηρεῖτω σὴ καρδία”. Καὶ ἔτσι “ἐὰν κάθῃ, ἄφοβος ἔσῃ, ἐὰν δὲ καθεύδῃς ἡδέως ὑπνώσεις” (Παροιμ. 3, 24).

Η ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΗ ΣΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ

Ἄρχιμ. Σωφρονίου Γκουτζίνη
Ἱεροκήρυκος

Η ἐπίσκεψη τοῦ πνευματικοῦ στό χώρο τοῦ σχολείου εἶναι ἕνας σημερινός τομέας τοῦ ποιμαντικοῦ τοῦ ἔργου. Οἱ μαθητές, πού ἀποτελοῦν μεγάλο μέρος τοῦ ποιμνίου του, περνοῦν τόν περισσότερο χρόνο τους στό σχολεῖο καί σέ λοιπές ἐκπαιδευτικῆς φύσεως δραστηριότητες. Ἀκόμη κι' ὅταν ἔχουν τή διάθεση νά ἐκκλησιασθοῦν, σπανίως ἔχουν τή δυνατότητα. Τό σχολεῖο, ἐπομένως, γίνεται ὁ ἀποκλειστικός χώρος συνάντησης τοῦ ἱερέα - πνευματικοῦ μέ τή πλειοψηφία τοῦ μαθητικοῦ πληθυσμοῦ.

Τό σχολεῖο εἶναι μιά μικροκοινωνία πού ἀπαρτίζεται ἀπό τούς μαθητές, τούς καθηγητές καί τό Διευθυντή, τό γραμματειακό καί βοηθητικό προσωπικό, καθώς καί τό σύλλογο γονέων καί κηδεμόνων. Γιά νά ξεκινήσει τό ἔργο του ὁ πνευματικός χρειάζεται τή συνεργασία τῆς Διεύθυνσης καί τῶν καθηγητῶν. Μέ τήν οἰκοδόμησι διαπροσωπικῶν σχέσεων μαζί τους, στή βάση τῆς ἐν Χριστῷ ἀγάπης πρὸς κάθε ἄνθρωπο, χωρίς ἰδιοτέλεια καί σκοπιμότητα, θά προσφέρει μέ ἄνεση τή διακονία του ὄχι μόνο στοὺς μαθητές, ἀλλά καί στή λοιπή σχολικὴ οἰκογένεια. Σπουδαῖο ρόλο σ' αὐτό θά παίξουν οἱ θεολόγοι καθηγητές, πού προετοιμάζουν τούς μαθητές, ἐνθαρρύνοντάς τους νά συμμετάσχουν στό μυστήριο, ἢ καλώντας τόν πνευματικό, ἂν αὐτός εἶναι θεολόγος, στό μάθημά τους, ὥστε αὐτός νά ἔχει περισσότερες ἐνκαιρίες ἐπικοινωνίας μέ τό σχολεῖο. Ἀκόμη ἐνκαιρίες μποροῦν νά δοθοῦν μέ τήν τέλεση τοῦ ἁγιασμοῦ τῆς νέας σχολικῆς χρονιάς, μέ τήν κοπή τῆς βασιλόπιτας, μέ τήν πραγματοποίηση

διαφόρων ἐκδηλώσεων τοῦ σχολείου κ.ἄ. Μέ αὐτό τὸν τρόπο ὁ πνευματικός δέν εἶναι ξένος, ἀλλά ἐντάσσεται στή σχολικὴ οἰκογένεια.

Ὁ κάθε πνευματικός θά πρέπει νά θέσει στὸν ἑαυτό του κάποια ἐρωτήματα, πού ἀφοροῦν τῇ φύσει καί τὸν τρόπο ἐπιτελέσεως τοῦ μυστηρίου τῆς “σχολικῆς” ἐξομολογήσεως. Τό μυστήριο ἔχει τρεῖς συνιστώσες: τὸν ἀοράτως παρόντα Χριστό, τὸν πνευματικό, καί τὸν μαθητὴ - ἐξομολογούμενο. Καί γιὰ μὲν τὸν Χριστό γνωρίζουμε ὅτι ἐπιθυμεῖ ἕνα καί μόνο πράγμα: τὸ νά σωθοῦν καί νά γνωρίσουν τὴν ἀλήθεια τοῦ Θεοῦ ὅλοι οἱ ἄνθρωποι. Ποιές εἶναι ὅμως οἱ ἐπιδιώξεις τοῦ πνευματικοῦ καί ποιές οἱ προσδοκίες τῶν μαθητῶν πού προσέρχονται στό μυστήριο;

Θά πρέπει νά γνωρίζει ὁ πνευματικός ὅτι ἀπευθύνεται σέ μαθητές πού εἶναι οὐσιαστικά ἀκατήχητοι. Οἱ νέοι στή συντριπτικὴ τους πλειοψηφία δέν ἐντάσσονται στό νεανικὸ κατηχητικὸ ἔργο τῆς ἐκκλησίας, ἐνῶ οἱ μαθητές μέ ἐκκλησιαστικὴ ἀγωγή ἔχουν ἤδη τὸν πνευματικὸν τους καί δέν προσέρχονται στήν ἐξομολόγησι στὰ πλαίσια τοῦ σχολείου. Ἡ σχολικὴ, λοιπόν, ἐξομολόγησι, ἀποτελεῖ οὐσιαστικά μιά μοναδικὴ εὐκαιρία γιὰ τὸν πνευματικὸν νά συναντήσῃ τούς νέους μας καί ἀναπόφευκτα ἔχει πρωτίστως κατηχητικὸ χαρακτήρα.

Ὁ πνευματικός ξεκινᾷ ἀπὸ τὴ βασικὴ ἀρχὴ ὅτι δέν τιμωρεῖ ἁμαρτήματα, ἀλλὰ ὅτι θεραπεύει συγκεκριμένα ἀνθρώπινα πρόσωπα. Στέκεται δίπλα στό μαθητὴ, τὸν ἀποδέχεται πλήρως καί μέ τὴν ὑπεύθυνη καί γεμάτη ἀγάπη στάση του ἀπέναντί του γνωρίζει στό μαθητὴ τό ἄπει-

ρο ἔλεος καί τήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ. Συμπαρίσταται στά προβλήματα του, ἀνταποκρίνεται στοὺς προβληματισμούς του, θεραπεύει τίς πληγές του καί τόν προσανατολίζει πρὸς τὸ ἀνέσπερο φῶς καί τὴ χαρὰ τῆς ἐν Χριστῷ ζωῆς. Δέν ἔχει ἀγωνία νὰ δεῖ ἀποτελέσματα ἀμέσως, ἀφοῦ στή ζωὴ τῆς ἐκκλησίας ἰσχύει ὁ λόγος τοῦ Κυρίου πὼς ἄλλος πνευματικός σπέρνει καί ἄλλος, ἀκόμη καί μετὰ ἀπὸ πάροδο δεκαετιῶν, ἔρχεται νὰ θερίσει. Ἐλάχιστη ἐπιδίωξη τοῦ πνευματικοῦ θὰ πρέπει νὰ εἶναι νὰ μὴν “τραυματισθεῖ” ὁ μαθητὴς ἀπ’ αὐτὴ τὴν πρώτη προσωπικὴ ἐμπειρία τῆς ἐπικοινωνίας του μετὰ τὴν Ἐκκλησία καί τὸ Θεό, ὥστε ἀργότερα ὡς ἐνήλικας, νὰ μπορεῖ νὰ ἀναζητήσει καί πάλι τὸ πετραχίλι τοῦ πνευματικοῦ.

Οἱ μαθητές, τώρα, πού πλησιάζουν τὸν πνευματικὸν κατὰ τὴν ἐπίσκεψη στό σχολεῖο, ἐκκινοῦν ἀπὸ διαφοροτικά κίνητρα: γιὰ νὰ χάσουν μάθημα, ἀπὸ ἀπλή περιέργεια, ἀπὸ ὑπαρξιακὴ ἀναζήτηση ἢ γιὰ νὰ βροῦν συμπαρατάση σὲ προσωπικά καί οἰκογενειακά προβλήματα, χωρὶς νὰ ἀποκλείονται κάποιοι πού πλησιάζουν ἐπιθετικά, μὲ σκοπὸ νὰ εἰρωνευθοῦν καί νὰ προκαλέσουν. Ὅλους ὀφείλει ὁ πνευματικὸς νὰ τοὺς δεχθεῖ μὲ ἡρεμία καί χωρὶς νὰ ἀντιπαρατεθεῖ οὔτε κἄν σ’ αὐτοὺς τοὺς τελευταίους. Ἐνδεχομένως νὰ νοιώσει ἄβολα ἢ νὰ αισθανθεῖ ἀκόμη καί ἀπέχθεια γιὰ κάποια παιδιά, λόγω τοῦ τρόπου ἀμφίσεως καί συμπεριφορᾶς τους. Δέν θὰ πρέπει νὰ τὰ ἀποστραφεῖ. Αὐτὰ τὰ παιδιά ἀποτελοῦν τὸν πιὸ σημαντικό ποιμαντικὸ του “στόχο”. Ἡ προκλητικὴ καί ἰδιόμορφη ἀμφίσηση καί ἡ ἐπιθετικὴ συμπεριφορὰ εἶναι μέσα ψυχικῆς “ἄμυνας”, καί κάποιες φορές ἀποτελοῦν ἔνδειξη γιὰ πιθανὰ οἰκογενειακά προβλήματα καί ὑπαρξιακά ἀδιέξοδα. Μὲ χιούμορ καί ἀποφασιστικότητα, μπορεῖ νὰ σπάσει τὴν προστατευτικὴ μάσκα ἐπιθετικότητας πού συχνὰ φοροῦν οἱ ἔφηβοι, καί πού ὑποκρύπτει τίς περιεσσότερες φο-

ρές, εὐαισθησία, εἰλικρίνεια καί πλοῦτο πνευματικῶν ἀναζητήσεων. Μὲ τὸν κατάλληλο ποιμαντικὸν διάλογο ὁ πνευματικὸς θὰ φέρει στὴν ἐπιφάνεια ὅλες αὐτὲς τίς ἐσωτερικὲς ποιότητες τοῦ “ἐπιθετικοῦ” καί ἀνήσυχου ἔφηβου, καί θὰ τοῦ ἀνοίξει τὴν προοπτικὴ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ τρόπου ζωῆς, πού μόνος αὐτὸς μπορεῖ νὰ νοηματοδοτήσει τὴν ὑπαρξὴ του.

Ξέρει ὁ πνευματικὸς πὼς, ἐπειδὴ οἱ ἔφηβοί μας φοροῦν συχνὰ τὴ μάσκα τῆς ἐπιθετικότητας, μποροῦν νὰ ἀναγνωρίζουν στὴν ἐνδεχόμενη αὐστηρὴ ἢ εὐσεβιστικὴ συμπεριφορὰ του τὴ μάσκα τοῦ φαρισαισμοῦ, πού ὑποκρύπτει πιθανὴ ζηλοτυπία καί ἀνασφάλεια. Γιὰ αὐτὸ ὁ πνευματικὸς, μὲ ἀμεσότητα καί εἰλικρίνεια κατὰ τὸν ποιμαντικὸν διάλογο, θὰ μνησθεῖ “ἡμερῶν ἀρχαίων”, θὰ φέρει στό νοῦ του “ἁμαρτίας νεότητος καί ἀγνοίας” του, προκειμένου ὄχι μόνον νὰ μὴν ἀποστραφεῖ τοὺς νέους πού τὸν πλησιάζουν, ἀλλὰ νὰ τοὺς συναντήσῃ στὴν πτώση τους, νὰ τοὺς ἀνορθώσει καί νὰ γίνῃ ὁ πλέον ἔμπιστος φίλος τους.

Ὅμως ἡ παρουσία τοῦ πνευματικοῦ στό σχολεῖο ἀποβαίνει ἐπωφελὴς καί γιὰ τὸν ἴδιο. Ἐκτιθέμενος στό καθάριο βλέμμα τῶν νέων πού ἀναζητοῦν τὴ γνησιότητα, ὁ πνευματικὸς ἀγωνίζεται γιὰ τὴ διαρκὴ βίωση τῆς αὐθεντικῆς πνευματικῆς ζωῆς, ἀνακαινίζεται καί ἀνακαινίζει.

Ἡ διακονία τοῦ πνευματικοῦ πρὸς τοὺς μαθητὲς συνεχίζεται καί μετὰ τὴν ἐξομολόγησι, μὲ τὴ μνημόνευσι τῶν ὀνομάτων τῶν μαθητῶν στὴν Προσκομιδὴ καί στὴν κατὰ μόναν προσευχὴ. Ὁ πνευματικὸς προσεύχεται ἐν ἀγάπῃ γιὰ τίς ψυχὰς τῶν μαθητῶν πού ὁ Θεὸς τοῦ ἔστειλε. Ἐνδεχομένως κάποιοι νὰ μὴν τὸν ξανασυναντήσουν ποτέ. Ἐκεῖνος ὅμως τοὺς ἀναφέρει ὅλους στό Θεό. Αὐτὸς εἶναι ἴσως καί ὁ πιὸ σημαντικὸς καρπὸς κάθε ποιμαντικῆς συνάντησης.

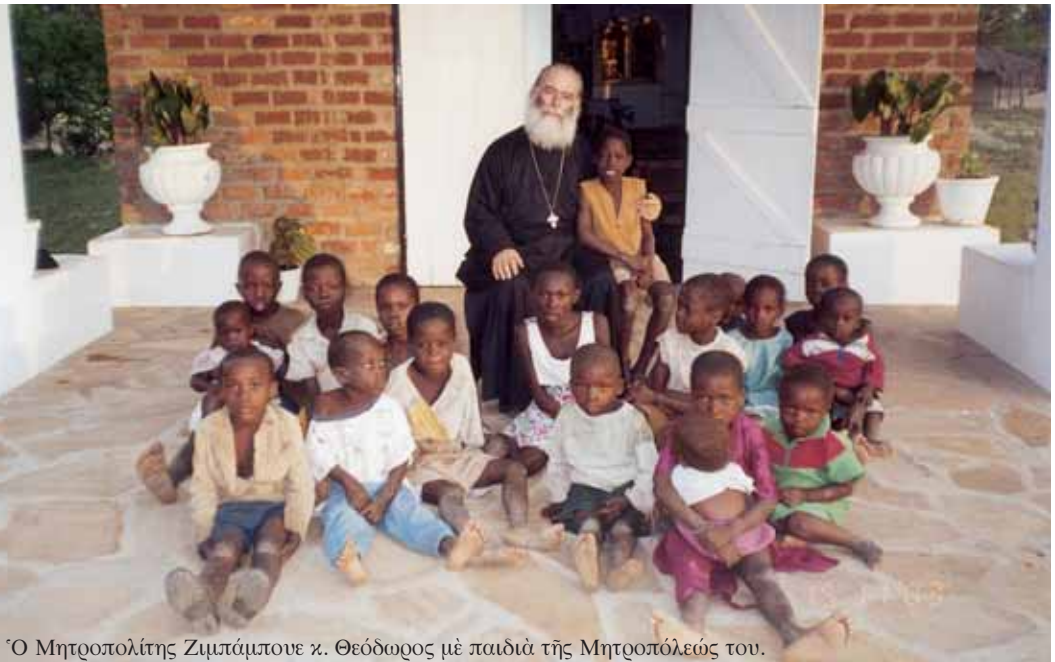
ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΗ: ΕΝΑ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟ ΧΡΕΟΣ

Ἄρχιμ. Ἰωακείμ Μούκανου
Ἱεροκήρυκος

Ὁ πρόσφατος ἑορτασμός τῆς “Ἑβδομάδος Ἐξωτερικῆς Ἱεραποστολῆς” μᾶς χάρισε τή σπάνια καί εὐλογημένη εὐκαιρία νά φιλοξενήσουμε ἕναν ἱεραπόστολο πού ἐργάζεται στίς ἐσχατιές

ρίζει τό λυτρωτικό καί ἐξυψωτικό μήνυμα τοῦ Χριστοῦ, μή γνωρίζοντας ὅτι ὁ Θεός “ἐφανερώθη ἐν σαρκί” (Α΄ Τιμ. 3, 16).

Εἶναι μιὰ τραγική διαπίστωση ἰκανή

Ὁ Μητροπολίτης Ζιμπάμπουε κ. Θεόδωρος μέ παιδιά τῆς Μητροπόλεώς του.

τῆς ἀφρικανικῆς ἠπείρου. Ὁ π. Μελέτιος Γρηγοριάτης μᾶς μετακένωσε τίς ἐμπειρίες του, τίς ἀγωνίες του, τούς κόπους του γιά τούς νεοφώτιστους καί καθηλούμενους ἰθαγενεῖς ἀδελφούς μας, πού πεινοῦν καί διψοῦν γιά τό Χριστό. Ταυτόχρονα ὁμως μᾶς ἔδωσε τό ἐρέθισμα νά συλλογιστοῦμε ὅτι ἀναρίθμητα πλήθη ἀνθρώπων ζοῦν σέ μιὰ πρωτόγονη πνευματική κατάσταση, στερημένοι τοῦ φωτός τῆς πίστεως, μή ἔχοντας γνω-

νά δονήσει τά τρισβαθα τῆς ψυχῆς μας καί νά μᾶς ἐξάγει ἀπό τό προστατευτικό κέλυφος τῆς καλοπέραςης καί τῆς ἐγωϊστικῆς ἀνάρκειάς μας. Οἱ ἀνάγκες γιά τή διάδοση τοῦ Εὐαγγελίου “ἕως ἐσχάτου τῆς γῆς” δέν ἐπιδέχονται περαιτέρω ἀναβολή καί καθυστέρηση. Δύο χιλιάδες χρόνια μετά τήν ἐνανθρώπηση τοῦ Κυρίου μας καί πολλοί λαοί ἀναμένουν τή μαρτυρία γιά τό μυστήριο “τῆς σωτηρίας ἐν Χριστῷ”. Μέ τά μάτια τῆς ψυχῆς

μας ἀτενίζουμε ἑκατομμύρια χέρια, σέ ἱκετευτική στάση, νά ἐκλιπαροῦν “διαβάντες.... εἰς Ἰάσιαν, Ἰαφρικὴν, βοηθήσατε ἡμῖν”. Μήπως ὁμως καί ἑκατομμύρια Εὐρωπαϊῶν, Ἰαμερικανῶν, Αὐστραλιῶν καί γιατί ὄχι Ἰαλλήνων, δέν ἔχουν παχυλή ἄγνοια, ζώντας μέ τά ξυλοκέρατα τῆς ἀθεΐας, τῶν αἰρέσεων, τοῦ εὐδαιμονισμοῦ, τοῦ ὑλισμοῦ, δίχως πνευματικά ἐνδιαφέροντα, μεταφυσικές ἀγωνίες, ἀγνωώντας τόν πολυτιμώτατο θησαυρό τῆς Ὀρθοδοξίας μας; Ποιά εἶναι ἄραγε ἡ εὐθύνη τῶν μελῶν τῆς Ἰαγίας, Καθολικῆς καί Ἰαποστολικῆς Ἰακκλησίας γιά τήν ὄλη κατάσταση πού ἀκροθιγῶς θίξαμε;

Ἡ οἰκουμενικότητα καί ἀποστολικότητα τῆς Ἰακκλησίας ἀποτελοῦν οὐσιώδη στοιχεῖα τῆς ὀρθοδόξου Ἰακκλησιολογίας. Ἡ Ἰακκλησία εἶναι Ἰαποστολική, ὄχι μόνο διότι οἰκοδομήθηκε στό θεμέλιο τῶν ἀποστόλων, μέ τούς ὁποίους συνάπτεται διά τῆς ἀποστολικῆς διαδοχῆς καί τῆς ἀκέραιης καί ἀκίβδηλης διατήρησης τῆς διδασκαλίας τους, ἀλλά καί διότι ὀφείλει νά διατηρεῖ ἄσβεστη τήν ἀποστολική φλόγα, τό ἱεραποστολικό πνεῦμα, τήν ἀκόρεστη λαχτάρα νά κηρυχθεῖ τό Εὐαγγέλιο “πάση τῇ κτίσει” (Μαρκ. 16, 15).

Ὅταν λοιπόν ἔρχεται αὐθόρμητα στά χεῖλη μας ἡ ἔκφραση “Ἡ Ἰακκλησία μας” αὐτομάτως πρέπει νά ἔρχεται στό νοῦ μας ἡ φράση τῆς εὐχῆς, ἀπό τήν Ἰαναφορά τῆς Θεΐας Λειτουργίας τοῦ Μ. Βασιλείου, “Μνήσθητι Κύριε, τῆς Ἰαγίας Σου, Καθολικῆς καί Ἰαποστολικῆς Ἰακκλησίας, τῆς ἀπό περάτων ἕως περάτων τῆς οἰκουμένης”. Τό σχέδιο τοῦ Θεοῦ εἶναι ἡ σωτηρία ὄχι μόνο τοῦ ἑαυτοῦ μας, τῆς οἰκογένειάς μας, τῆς ἐνορίας μας, τῆς Μητροπόλεώς μας, τοῦ ἔθνους μας, ἀλλά ἡ σωτηρία ὀλόκληρου τοῦ κό-

σμου. Ἔτσι σπάζονται τά δεσμά τῆς κλειστῆς νοοτροπίας μας καί ζοῦμε τό ὄραμα “τῆς ἀνακεφαλαιώσεως τῶν πάντων ἐν τῷ Χριστῷ” (Ἰαφ. 1, 10). Ὁ Χριστός θέλει “πάντας σωθῆναι καί εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἔλθειν” (Α΄ Τιμ. 2, 14).

Ἐπομένως, ἡ ἀδιαφορία μας γιά τούς συνανθρώπους μας πού ζοῦν “ξένοι τῶν διαθηκῶν τῆς ἐπαγγελίας καί ἐλπίδα μή ἔχοντες” (Ἰαφ. 2, 12) εἶναι ἐφάμαρτη καί δηλωτική τῆς ἔλλειψης ἀγάπης πού μᾶς παραπέμπει στή γνωστή παραβολή τῶν ταλάντων.

Ὅταν ὁ ἀπόστολος τῶν ἐθνῶν ὀμολογεῖ “οὐαὶ δέ μοι ἐστίν, ἐάν μὴ εὐαγγελίζωμαι” (Α΄ Κορ. 9, 16), καταλαβαίνουμε ποιός πόθος πρέπει νά μᾶς διακατέχει γιά τήν προσωπική μας συμμετοχή ὡς ζωντανοῦ κυττάρου στήν αὐξηση τοῦ μυστικοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ, στίς οἰκουμενικές του διαστάσεις.

Τό ἐνδιαφέρον μας γιά τήν ἐξωτερική ἱεραποστολή καί τόν εὐαγγελισμό τοῦ σύμπαντος κόσμου, δέν εἶναι δυνατόν νά στηρίζεται στήν ἀνυπαρξία ἀναγκῶν στό ἐσωτερικό, ἀλλά στή βεβαιότητα ὅτι χωρίς αὐτό τό στοιχεῖο εἶναι ἀδύνατον νά βιωθεῖ ἡ ἐν Χριστῷ ζωῆ.

Τό εὐαγγελικό μήνυμα εἶναι σαφές. Ἰαπιτάσει νά ἀγαπήσεις τόν ἄλλον “ὡς ἑαυτόν”. Ἡ συνεισφορά μας εἴτε πνευματική (ὀλοκάρδια προσευχή) εἴτε ὑλική, ἀπευθύνεται στόν ἴδιο τό Χριστό “Ἀμήν λέγω ὑμῖν, ἐφ’ ὅσον ἐποιήσατε ἐνί τούτων τῶν ἀδελφῶν μου τῶν ἐλαχίστων, ἐμοὶ ἐποιήσατε” (Μαθ. 25, 40). Ἡ προσευχή τοῦ Ἰαγιορείτου Ἰαγίου Σιλουανοῦ εἶναι χαρακτηριστικό δείγμα ἱεραποστολικῆς συνειδήσης: “Δέομαί Σου, Ἰαλεῆμον Κύριε, ὅπως Σέ γνωρίσουν διά Πνεύματος Ἰαγίου, πάντες οἱ λαοὶ τῆς γῆς”.

ΔΟΥΛΟΙ Η ΕΛΕΥΘΕΡΟΙ

Ἄρχιμ. Πολυκάριπου Δημητριάδη
Ἱεροκήρυκος

Πρόσφατα ψηφίστηκε ἀπὸ τὴν Γαλλικὴ Ἐθνοσυνέλευση ὁ νόμος ποὺ ἀπαγορεύει στὰ σχολεῖα τῆς χώρας τὴ χρῆση ἀπὸ τοὺς μαθητὲς καὶ τὶς μαθήτριες θρησκευτικῶν συμβόλων ποὺ προσδιορίζουν δημόσια τὶς θρησκευτικὲς τοὺς πεποιθήσεις, ὅπως τὴ μαντήλα τῶν μουσουλμάνων γυναικῶν (φερετζέ), τοὺς ἐμφανεῖς σταυροὺς τῶν Χριστιανῶν, καθὼς καὶ τὰ Ἑβραϊκὰ σύμβολα (π.χ. πεντάλφα).

Αὐτὴ ἡ εἶδηση θὰ πρέπει νὰ μᾶς προβληματίσει ὅλους, διότι πρεσβεύει τὸ φερόμενο ὡς σύγχρονο ἐκείνο πνεῦμα ποὺ θέλει τὸν κάθε ἄνθρωπο, ἀποχρωματισμένο θρησκευτικά, ξεκινώντας μάλιστα τὴν προσπάθεια αὐτὴ ἀπὸ τὴν παιδεία.

Δυστυχῶς, αὐτὰ τὰ ἀνησυχητικὰ μηνύματα δὲν περιορίστηκαν στὴν “προοδευτικὴ” καὶ ἄθρησκῃ Γαλλία, ἀλλὰ ἔχουν ξεκινήσει νὰ ἔρχονται πρὸς τὴν γλυκυτάτη πατρίδα μας. Ἡ ἀπόφαση γιὰ τὴν μὴ ἀναγραφή τοῦ θρησκευήματος στὶς ταυτότητες, ἡ ὑποβάθμιση τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν στὰ σχολεῖα καὶ ἡ μετατροπὴ του σὲ Γενικὴ Θρησκευσιολογία, ἡ προσπάθεια συγγραφῆς “νέας” Ἑλληνικῆς Ἱστορίας μὲ τὸ πρόσχημα τῆς προσέγγισης γειτονικῶν λαῶν (βλ. σύμμαχο Τουρκία), ἀποτελοῦν τὰ πρῶτα δείγματα γραφῆς.

Ἐπὶ αὐτὰ εἶναι μόνο ἡ ἀρχὴ αὐτῶν ποὺ θὰ ἀκολουθήσουν. Καὶ βέβαια, ὅλα αὐτὰ ἀπηχοῦν τὴν ἐκσυγχρονιστικὴν τάση ποὺ θέλει νὰ ἐπιβάλλει τόσο στὴν Εὐρώπη ὅσο καὶ παγκοσμίως, κοινὴ θρησκεία, κοινὸ πολιτισμὸ, κοινὰ συμφέροντα, τὸ σύνολο αὐτὸ ποὺ ὀνομάζουμε μὲ τὸν διάσημο πλέον ὄρο Παγκοσμιοποίηση. Αὐτὸς ὁ κακῶς ἐννοούμενος ἐκσυγχρονισμὸς εἶναι στὴν πραγματικότητα μία στεῖρα ὀπισθοδρομική

ση, ἀφοῦ καταργεῖ κάθε ἀτομικὸ δικαίωμα, κάθε δημοκρατικὴ ἐλευθερία καὶ καταλύει κάθε ἔννοια ἐθνικῆ, θρησκευτικῆ, γλωσσικῆ καὶ πολιτισμικῆ.

Πρέπει, λοιπόν, κάπου ἐδῶ νὰ μπεῖ ἓνα τέρμα. Αὐτὸ εἶναι τὸ δικό μας χρέος. Νὰ πᾶμε κόντρα στὸ ρεῦμα ποὺ πάει νὰ μᾶς παρασύρει. Ἡ δράση αὐτὴ μᾶς καλεῖ σὲ ἀντίδραση. Σθεναρὴ ἀντίσταση γιὰ νὰ μὴ χάσουμε τὴν ἑλληνορθόδοξη ταυτότητά μας. Τὴ βαθεῖα ἀγάπη ποὺ ἔχουμε γιὰ τὸ Χριστὸ καὶ τὴν Ἑλλάδα.

Ἀγαπητὲ ἀναγνώστη, μένει σὲ μᾶς ἡ γενναία ἀπόφαση νὰ ὑπερασπισθοῦμε τὰ δικαιώματά μας στὴν πίστη μας, στὴν ἐλευθερὴ ἔκφρασή μας, στὴν ἐθνικὴ μας αὐτοσυνειδησία. Ἰδιαίτερος δὲ σὲ ἐμᾶς τοὺς ὀρθοδόξους Χριστιανούς, ἐπαφίεται τὸ ἂν θὰ γίνουμε δοῦλοι ἢ ἐλεύθεροι. Δοῦλοι τοῦ Θεοῦ ἢ δοῦλοι τῶν ἀνθρώπων. Ἐλεύθεροι νὰ “ἐκσυγχρονιστοῦμε” καὶ κατ’ ἐπέκταση νὰ σκλαβωθοῦμε ἢ ἐλεύθεροι νὰ ἀπαλλαγοῦμε ἀπὸ ἀμαρτωλὰ πάθη καὶ κακὲς συνήθειες. Δικὴ μας ἡ ἐπιλογή, δικὴ μας καὶ ἡ εὐθύνη!

Ἐνα ἀπὸ τὰ πολιτικὰ συνθήματα ποὺ ἀκούσθηκαν στὶς τελευταῖες ἐκλογὲς στὴ χώρα μας ἦταν τό: “Ὅλοι μαζί στὴ νέα ἐποχὴ”. Πραγματικὰ ἀγαπητοί μου Χριστιανοί, ὅλοι πρέπει νὰ βαδίσουμε πρὸς τὴ νέα ἐποχὴ. Ἀλλὰ ποῖα νέα ἐποχὴ; Τὴν ἐποχὴ τῆς αἰωνίου καὶ ἀληθινῆς ζωῆς. Τὴν ἐποχὴ τοῦ οὐρανοῦ παραδείσου.

Αὐτὴν τὴν ἐποχὴ θὰ πρέπει νὰ προσμένει μὲ λαχτάρια κάθε ἀληθινὸς Χριστιανός, ιδιαίτερα αὐτὲς τὶς ἅγιες ἡμέρες τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, ποὺ ὀδηγοῦν στὰ σεπτὰ Πάθη καὶ στὴ ζωηφόρο Ἀνάσταση τοῦ Κυρίου.

Η ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΗ ΕΣΤΙΑ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

Δημητρίου Α. Μαυρίδη
Μηχανικού

Ο Έλληνας επισκέπτης πού σήμερα έχει την τύχη νά επισκεφθεί την Κωνσταντινούπολη, τό Οικουμενικό Πατριαρχείο καί την Άγία Σοφία, βρίσκεται μέσα σέ μία άχανή τεράστια πόλη, τήν όποία κατοικοῦν άναρίθμητοι άνατολίτες. Ώστόσο, πρόκειται γιά τήν πόλη, πού γιά δεκαέξη αἰῶνες ἦταν ἡ μεγαλύτερη καί κύρια πόλη τῶν Ἑλλήνων. Γιά τό σημερινό επισκέπτη ὑπάρχει πάντα τό ἐρώτημα: “Γιατί οἱ Ἕλληνες ἐπιμένουν νά ἐπιστρέφουν στήν Κωνσταντινούπολη;”

Ἀποκομμένοι ἀπό ἓνα χῶρο, πού ἦταν πολύ σημαντικός γιά μᾶς, βρεθήκαμε νά ἀγνοοῦμε τήν ἐσωτερική μας διάσταση. Ἀκόμη καί χωρίς Ρωμηούς, ἡ Κωνσταντινούπολη μᾶς δίδει τήν αἴσθηση ὅτι ἐκεῖ ὑπάρχει ἓνας οὐσιαστικός ἐσωτερικός χῶρος. Ἐκεῖ βιώνουμε τήν οἰκείωση τοῦ περιβάλλοντος, τῶν ἱερῶν χῶρων καί τῶν κτισμάτων, πού στέκονται γιά γενιές, μάρτυρες τῆς ταυτότητάς μας. Τόπο, ἀπό τόν ὁποῖο ἱστορικά γεγονότα μᾶς ὑποχρέωσαν νά ἀπομακρυνθοῦμε. Τό Βυζάντιο καί ὁ μέγας πολιτισμός του, δέν εἶναι ἀπλῶς μία ἱστορική περίοδος, ἀλλά τά βάθρα καί ἡ πηγὴ τοῦ Νέου Ἑλληνισμοῦ. Ὁ μῦθος τῆς Ρωμανίας καί τῆς Ρωμηοσύνης, ἀγνοημένος, ξεχασμένος καί ἀπωθημένος στό συλλογικό μας ὑποσυνείδητο, πλὴν παραδόξως καί μυστικῶς καταλάμπων, ἔχει τήν ἐστία του στήν Κωνσταντινούπολη, τῆ γεμάτη σήμερα νεοφερμένους ἀπό τήν Ἀνατολή.

Δέν πηγαίνουμε, λοιπόν, ἐκεῖ μόνον γιά ὅ,τι ὀνομάζουμε τουρισμό. Ὁ τουρισμός εἶναι μιά παράδοξη ἀναζήτηση τοῦ ἐξωτικοῦ καί τοῦ διαφορετικοῦ, πράγματα πού ἐμφανίζονται στόν τουρίστα ὡς φευγαλέες ἐντυπώσεις. Ὁ τουρισμός μοιάζει ἔτσι μέ τῆ μή πραγματικότητα τῆς τηλεόρασης. Ὁ τουρίστας ἀδυνατεῖ νά μνηθεῖ. Τά ταξίδια τῶν Ἑλλήνων στήν πάλαι ἑλληνική Ἀνατολή καί στήν Κωνσταντινούπολη ξεκινοῦν ἀπό μία μύηση. Αὐτὴ ἡ μύηση βρίσκεται ἐν ὑπνώσει στή συνείδηση καί ἀναδεικνύεται μέ τά κατάλληλα ἐρεθίσματα καί τίς κατάλληλες εὐκαιρίες.

Εἰσερχόμενος στήν ἱστορική Κωνσταντινούπολη ὁ επισκέπτης περνᾶ τούς τεράστιους χῶρους, ὅπου ὁ σταθμός τῶν λεωφορείων.

Ἀμέσως, μετά ἀπό ἀνισόπεδο κόμβο, βρίσκεται σέ μία μεγάλη σύγχρονη λεωφόρο. Ἴσως μέ λίγη προσπάθεια, θά διακρίνει ὁ επισκέπτης, μακριά, τά γκρεμισμένα γιά τό πέρα-

σμα τῆς λεωφόρου τείχη, ὅπου κυματίζουν οἱ κόκκινες σημαῖες. Λίγο δύσκολο νά ἀντιληφθεῖ ὁ Ἕλληνας ἐπισκέπτης ὅτι βρῖσκεται στήν πύλη τοῦ Ρωμανοῦ. Σημεῖο, ὅπου ἡ αὐτοθυσία τοῦ τελευταίου αὐτοκράτορα καί τῶν συμπολεμιστῶν του, ἔδωσε νόημα στήν πτώση τῆς Αὐτοκρατορίας.

Λίγο μετά, στήν κορυφή τοῦ τέταρτου λόφου τῆς Ἑπταλόφου, δεσπόζει, ὄρατό ἀπό παντοῦ, τό Φατίχ τζαμί, κτισμένο ἀπό τόν Μωάμεθ τόν Πορθητή, ὅπου καί ὁ τάφος του. Οἱ ὑπάρχοντες ὁδηγοί, ὡστόσο, συνήθως δέν ἀναφέρουν ὅτι στή θέση αὐτή ὑπῆρχε ἡ μεγάλη αὐτοκρατορική ἐκκλησία τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, ὅπου καί οἱ τάφοι τῶν Αὐτοκρατόρων καί τῶν Πατριαρχῶν.

Ὁ ἐπισκέπτης τῆς Ἁγίας Σοφίας ἐπίσης, συχνά ἀγνοεῖ τό ἕτερο θαυμαστό καί μεγαλειῶδες ἔργο τοῦ Ἰουστινιανοῦ, πού σώζεται σήμερα: τή βασιλική κινστέρνα. Ἀλλά, καί ἂν ἀκόμη ὁ σύγχρονος ταξιδιώτης ἐπισκεφθεῖ τή βασιλική κινστέρνα, εἶναι σχεδόν βέβαιο, ὅτι θά ἀγνοεῖ τό ὅτι στήν ἐπιφάνεια, πάνω ἀπό τοὺς ἐπιβλητικούς κίονες τῆς βασιλικῆς

κινστέρνας, στέκονταν γιά ἑκατοντάδες χρόνια ἡ κιβωτός τοῦ κλασσικοῦ κόσμου: ἡ βιβλιοθήκη τοῦ Κωνσταντίνου τοῦ Β΄.

Ἀκόμη, ὁ σύγχρονος ταξιδιώτης δύσκολα θά προσεγγίσει τήν ἐρειπωμένη πιά Μονή τοῦ Στουδίου, κέντρο μάθησης, ὅπου οἱ λειτουργίες καί οἱ ψαλμοὶ δέν σταμάτησαν οὔτε στιγμή γιά χίλια χρόνια. Ἀλλά, ἀκόμη καί ἂν φτάσει ἐκεῖ στό Ἑπταπύργιο ὁ ἀπληροφόρητος ἐπισκέπτης, ἴσως δέν θά γνωρίζει ἓνα σημαντικό στοιχεῖο: Ἐκεῖ οἱ μοναχοὶ μετέγραψαν τόν 9ο καί 10ο αἰώνα, κατά τή πρώτη Βυζαντινὴ Ἀναγέννηση, ὅλα τὰ ἔργα τῶν Ἑλλήνων συγγραφέων, ἀπό τή μεγαλογράμματη στή μικρογράμματη γραφή. Αὐτά πού γνωρίζουμε σήμερα ἀπό τόν ἀρχαῖο κόσμο, ὀφείλονται στή δεύτερη αὐτὴ σωτήρια ἐπέμβαση τῶν Βυζαντινῶν, πού κέντρο τῆς ὑπῆρξε ἡ Μονή τοῦ Στουδίου.

Τέλος, στό σημερινό Γαλατᾶ, τόν γεμᾶτο ξέγνοιαστη διασκέδαση, ὁ ταξιδιώτης θά περιδιαβεῖ τήν πάλαι “Μεγάλῃ ὁδῷ τοῦ Πέραν”, τή γεμάτη ἀπό σύγχρονα καταστήματα καί ἐντυπωσιακά καλοδιατηρημένα μέγαρα ἐποχῆς. Ἐκεῖ, στό γραφικό, πάντα ζωντανό Μπαλουκ Παζάρ, στήν ἐντυπωσιακὴ Χριστάκη Passage, τή γεμάτη θορύβους καί τουριστικὴ ἀξιοποίηση, ὁ Ἕλληνας ταξιδιώτης δέν θά ὑποπτευθεῖ ὅτι βρῖσκεται παρά τόν χῶρο, ὅπου ὑπῆρχε μέχρι πρόσφατα τό μέγαρο τοῦ “Ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἑλληνικοῦ Φιλολογικοῦ Συλλόγου”. Μία ἐστία μεγάλων πόθων καί τόπος αὐθόρμητης αὐτοσυνειδήσης.

Πρόκειται γιά χώρους ἱερούς, ὅπου ἡ λήθη δέν εἶναι δυνατὴ καί ὅπου κλονίζεται ἐκ θεμελίων ἡ αὐτάρεσκη ἀντίληψή μας γιά ἓνα εὐδαίμον “διαρκές παρόν”. Θέλουμε νά πηγαίνουμε λοιπόν ἐκεῖ, ὄχι μόνο γιά νά συνδεόμαστε μέ τήν παράδοση, ἀλλά καί γιά νά δίνουμε καί πάλι νόημα σέ τόπους μέ μεγάλη σημασία γιά μᾶς.

ΑΣΚΗΣΗ ΚΑΙ ΛΟΓΟΣ

Ἄρχιμ. Παύλου Ἰωάννου
Γραμ. Σ. Ε. Νεότητος

Ολος ὁ ἀρχαῖος Πολιτισμὸς εἶναι ἓνας Θεολογικὸς Πολιτισμὸς. Τὸ ἀγωνιῶδες ἐρώτημα στὴ Φιλοσοφία εἶναι τὸ ἐρώτημα περὶ τοῦ ποῖος εἶναι “τὸ ὄντως ὄν”.

Τὰ περισσότερα θέματα τῶν ἀρχαίων τραγωδιῶν εἶναι θρησκευτικὰ θέματα καὶ περιλαμβάνουν καίρια θεολογικὰ ἐρωτήματα καὶ προβλήματα.

Ἡ Ἐνανθρώπιση τοῦ Θεοῦ εἶναι ἡ ἀπάντηση τοῦ οὐρανοῦ στὴν θρησκευτική καὶ τὴ φιλοσοφική ἀγωνία τοῦ ἀνθρώπου, τὸ Πάθος καὶ ἡ Ἀνάστασις Του νοηματίζουν τὴ ζωὴ καὶ ὅλες τὶς πτυχές της.

Ἡ Ἐκκλησία ἐπιθυμεῖ νὰ ἀναγάγει τὸν ἄνθρωπο ἀπὸ τὴ σωματικὴ ἄθληση στὴν κατὰ Θεὸν ἄθληση. Νὰ τὸν καλέσει ἀπὸ τὸ ἀθλητικὸ στάδιο στὸ στάδιο τῶν ἀρετῶν, προκειμένου τελικὰ πολὺ πιὸ πέρα ἀπὸ μίαν ἐγκόσμιαν νίκη νὰ κερδίσει τὴν νίκη ἀπέναντι στὸ θάνατο.

Ἡ ἀντίληψη ὅτι ἡ Ἐκκλησία δὲν ἐνδιαφέρεται γιὰ τὸ σῶμα ἀλλὰ μόνο γιὰ τὴν ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου εἶναι λανθασμένη. Ἡ Ὁρθόδοξη πίστη μας δὲν ἀποδέχεται τὸν πλατωνικὸ διχασμὸ, σύμφωνα μὲ τὸν ὅποιο τὸ σῶμα εἶναι ὁ τάφος τῆς ψυχῆς. Ἀποβλέπει στὴ θέωση ὅλου τοῦ ἀνθρώπου ποὺ ἀποτελεῖται ἀπὸ ψυχὴ καὶ σῶμα καὶ βέβαια ἐνδιαφέρεται γιὰ τὴν ἀνακαίνιση ὁλοκλήρου τῆς κτίσεως.

Στὴν Ἁγία Γραφή ἀλλὰ καὶ στὴν πατερική παράδοση πολλὰς φορὰς γίνεται ἀναγωγή ἀπὸ τὴν σωματικὴ ἄθληση στὴν πνευματικὴ ἄθληση. Ὁ λόγος τοῦ ἀποστόλου Παύλου στὸν Τιμόθεο: “καὶ ἐάν τις ἀθλῆ οὐ στεφανοῦται ἐὰν μὴ νομίμως ἀθλῆσῃ (Β΄ Τιμόθ. 2,5) εἶναι χαρακτηριστικὸ δείγμα αὐτῆς τῆς θεωρήσεως τῶν πραγμάτων.

Ὁ ἀθλητὴς δὲν παίζει μὲ τὸ ἄθλημα,

δὲν διασκεδάζει παρὰ τὸ ὅτι θέλει ὁ ἴδιος νὰ ἀγωνίζεται καὶ χαίρεται ἀγωνιζόμενος. Ὁ ἀθλητὴς ζεῖ ζωὴ πειθαρχημένη καὶ μαθητεῖ σκληρά. Πίσω ἀπὸ ἓνα χρυσὸ μετάλλιο ἢ μιὰ διάκριση κρύβεται πολὺς ἀγώνας, πολὺς μόχθος, κρύβεται σκληρὴ προπόνηση. Μὲ τὴν προπόνηση μαθαίνει πρωτίστως τὰ ὅρια τῶν δυνάμεων καὶ τῶν ἱκανότητων του ἀλλὰ καὶ τὴν ἀνάγκη καὶ τοὺς τρόπους νὰ τὰ ὑπερβαίνει διαρκῶς. Σὲ πολλὰ ἐπίσης ἀπὸ τὰ ἀθλήματα μαθαίνει τὴν συλλογικότητα, τὴν ἐπιτυχία ὡς συνεργασία.

Ὁ ἀθλητὴς εἶναι ἀποφασισμένος νὰ ὑποστῇ πολλὰ γιὰ νὰ κερδίσει τὸ στεφάνι τῆς νίκης, ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρὰ ὅμως γνωρίζει αὐτὸ ποὺ σημειώνει καὶ ὁ ἀπόστολος Παῦλος πρὸς τὸν Τιμόθεο, τὸ ὅτι δηλαδὴ “καὶ ἐὰν δε καὶ ἀθλῆ τις, οὐ στεφανοῦται ἐὰν μὴ νομίμως ἀθλῆσῃ”.

Αὐτὸ τὸ “νομίμως ἀθλῆσῃ” δὲν ἀρχίζει καὶ δὲν τελειώνει μόνο μέσα στὸν στίβο, ἀλλὰ περιλαμβάνει καὶ τὸν τρόπο τῆς προετοιμασίας του. Περιλαμβάνει τὴν ἐγκράτειά του, τὴν ἀσκησὴ του, τὴν πειθαρχία καὶ τὴν ἐπιμονή του, τὴν ὑπακοή του στοὺς κανόνες καὶ στὸ δάσκαλό του, τὸν προπονητὴ του.

Στὸ σημεῖο αὐτὸ θέλω μὲ ἔμφαση νὰ σημειώσω ὅτι ἡ προπόνηση προϋποθέτει προπονητὴ στὸν ὅποιον ὁ ἀθλητὴς ἐμπιστεύεται τὴν προετοιμασία του καὶ γνωρίζει ὅτι τοῦ ὀφείλει τὴ νίκη του. Ἡ ὑπαρξὴ τοῦ προπονητῆ ἔχει μεγάλη σημασία γιὰ τὴν ἄθληση. Ὁ προπονητὴς γνωρίζει τὴν μέθοδο γιὰ νὰ κάνει τὸν ἀθλητὴ νὰ ἀποδώσει στὸν καλύτερο βαθμὸ. Ἐχει σαφὴ γνώση τῆς ἀθλήσεως, γνωρίζει καλὰ τὴν φυσικὴ κατάσταση τοῦ ἀθλητῆ καὶ μὲ τὴν εἰδικὴ μέθοδο ποὺ

γνωρίζει και χρησιμοποιεί προσπαθει σταδιακά να ανεβάσει τον αθλητή στο επίπεδο που μπορεί να αποδώσει και να επιτύχει το σκοπό του. Χωρίς προπονητή είναι αδύνατον να γίνει κανείς καλός αθλητής. Η ύπαρξη του προπονητή έχει ακόμη την έννοια της υπακοής και της πειθαρχίας. Ένας σωστός αθλητής υπακούει και σέβεται τον προπονητή του, αποδέχεται και τηρεί μετ'εὐλαβείας πολλές φορές τις υποδείξεις του, πειθαρχεί στις εντολές του.

Ἀνάλογη είναι ἡ ἐμπειρία τῶν πνευματικῶν ἀθλητῶν. “Δόσε αἷμα και λάβε πνεῦμα” λέγει κάποιος ἀπὸ αὐτοὺς ἐνῶ ἕτερος θὰ παρατηρήσει ὅτι κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ γνωρίσει τὸν Θεὸ “ἐν ἀναπαύσει και πλατυσμῶ”. “Ὁλη ἡ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας εἶτε ἀφορᾷ τοὺς μοναχοὺς εἶτε τοὺς εἰς τὸν κόσμον ἀγωνιζομένους χριστιανοὺς ἔχει ἀσκητικὸ χαρακτήρα. Ἡ ἀσκησι εἶναι τὸ καλύτερο ἐργαλεῖο γιὰ τὴν ἀνόρθωσι τῆς ψυχῆς και τῆ σωστῆ σχέσι τῆς μετὸ σῶμα. Αὐτὸ δὲν σημαίνει ὅτι ἡ ἀσκησι εἶναι ὁ σκοπὸς τῆς πνευματικῆς ζωῆς. Εἶναι τὸ μέσο γιὰ τὴν ἐπίτευξι τοῦ σκοποῦ πὸν εἶναι ἡ θέωσι τοῦ ἀνθρώπου.

Ἡ Ἁγία και Μεγάλη Τεσσαρακοσιτὴ εἶναι μιὰ κατ' ἔξοχην ἀσκητικὴ-ἀθλητικὴ περίοδος, εἶναι ἡ εἴσοδος στὸ Στάδιον τῶν Ἀρετῶν, τὸ ὁποῖον ἔχει ἤδη ἀνοιχθῆ και κληθῆκαμε ὅσοι θέλουμε νὰ ἀγωνισθοῦμε νὰ προσέλθουμε, ἀναλαμβάνοντας τὸν καλὸν τῆς νηστείας ἀγῶνα. Τὸ ἄθλημα αὐτὸ τῆς νηστείας, ὅπως ἐξηγεῖται μετὸς τῶν ὑπέροχους ὕμνους τῶν ἡμερῶν, δὲν ἀφορᾷ μόνον τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλὰ τὸν ὅλον ἀνθρώπο, διαφορετικὰ τὸ ἄθλημα αὐτὸ δὲν εἶναι “εὐάρεστον τῷ Κυρίῳ”. Ἀσκησι εἶναι ἡ ἀγάπη, εἶναι ἡ ἀσκησι τῆς ἀγάπης, ὅπως ὀλοκάθαρα φαίνεται στὸ εὐαγγελικὸ ἀνάγνωσμα τῆς Κυριακῆς τῶν Ἀποκρεῶ. Ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Νύσσης τονίζει ὅτι: “στάδιον ὁ κοινὸς τῶν ἀνθρώπων βίος ἐστί, οἷς ἀντίπαλος ἐστίν ἡ κακία, πολυτρόπως τοῖς δολεροῖς παλαίμασι καταγωνιζομένη τούς προσπαλαίοντας”.

Ὁ χριστιανὸς σὲ πολλὰ χωρία τῆς Καινῆς Διαθήκης θεωρεῖται ὡς ἀθλητής, ἀγωνιστής, παλαιστής, πὸν ἀγωνίζεται

τὸν καλὸν ἀγῶνα τῆς πίστεως. Σὲ ὅλη τὴν λατρευτικὴ πράξι οἱ ἅγιοι εἶναι οἱ ἀθλοφόροι Κυρίου πὸν πότισαν τὴ γῆ μετὸ αἷμα τους και τὸ μαρτύριό τους χαρακτηρίζεται σὰν ἄθλησι.

Ὅπως στὰ σωματικὰ ὁμως ἡ ὑπαρξι τοῦ προπονητοῦ παίζει καιριο ρόλο, τὸ ἴδιο συμβαίνει και στὰ πνευματικὰ. Ὁ χριστιανὸς χρειάζεται ἕνα πνευματικὸ προπονητή, μύστη τῶν μυστικῶν ὄλων τῶν πνευματικῶν ἀθλημάτων γιὰ νὰ μαθαίνει στὴν ὑπακοή και νὰ ἀποκτήσι τὴν πνευματικὴ γνώσι. Πνευματικὴ ζωὴ χωρὶς πνευματικὸ πατέρα και καθοδηγητὴ και μάλιστα ἐμπειρο δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ κατορθωθεῖ και ὁ ἀσκούμενος στὰ πνευματικὰ παλαίσματα χριστιανὸς εἶναι πολὺ εὐκόλο νὰ πέσει σὲ πλάνη.

Νὰ τονίσουμε ἐπίσης ὅτι ἡ ἀσκησι εἶναι δίχως νόημα, εὐλογία και ἀγιασμό, ἂν εἶναι ἀπομακρυσμένη ἀπὸ τὴν ὑπακοή στὴν Ἐκκλησία. Ἡ διαίτα δὲν ἔχει καμμία σχέσι μετὸ νηστεία, ἡ ἀγρυπνία μετὸν ἀϋπνία, ἡ μοιρολατρικὴ στάσι ἀπέναντι στὴ φτώχεια μετὸν συνειδητὴ ἀπόρριψι τοῦ περιττοῦ και τὴν ἐντρυφήσι στὴν ἀπλότητα. Συχνὰ ὁ νοῦς μας εἶναι νοσηρὸς. Κάνουμε λοιπὸν αὐτὸ πὸν λέγει ὁ Κύριος στὸ Εὐαγγέλιο, αὐτὸ πὸν οἱ θεοφόροι Πατέρες ὀρίζουν στους Ἱεροὺς Κανόνες και αὐτὸ πὸν ἐπιτρέπει ὁ πνευματικὸς μας πατέρας. Ἡ ἀνθαιρεσία, ἡ πρωτοτυπία, ἡ ἀνυπακοή εἶναι ἀγνωστα γιὰ τὴν ὀρθόδοξη ἀσκησι.

Ἀλλὰ ἐὰν ὁ ἀθλητής εἶναι παράδειγμα γιὰ τὸν πιστὸ και ὁ πιστὸς δείχνει στὸν ἀθλητὴ ποιὸς εἶναι ὁ ἀληθινὸς στίβος. Εἶναι ὁ στίβος πὸν μποροῦμε νὰ νικήσουμε στὸν ἴδιο ἀγῶνα ὅλοι, στίβος πὸν τέρας του εἶναι ἡ ἀπέραντη ἀγάπη τοῦ Θεοῦ και Πατέρα.

Ἡ ὀρθόδοξη Ἐκκλησία προσφέρει στὸν ἀνθρώπο μιὰ μοναδικὴ πνευματικὴ ὁδό, ἡ ὁποία ὀλοκληρώνει τὴν σωματικὴ γυμνασία και προετοιμασία τοῦ ἀθλητῆ, τὸν ἀπεγκλωβίζει ἀπὸ τὴν μονομέρεια, ἡ ὁποία ὀδηγεῖ πολλὰς φορές σὲ μὴ ἀθλητικὸς δρόμους και τελικῶς πέρα ἀπὸ τὶς ἀνθρώπινες διακρίσεις και τὰ μετὰλλια, τὸν ὀδηγεῖ στὴν νοσηματοδότησι τῆς ζωῆς του και στὴν μεγίστη νίκη, τὴν νίκη ἀπέναντι στὸν θάνατο και στὸ μέγιστο ἔπαθλο, τὴ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ.

Ο ΜΕΓΑΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ

Νικολάου Φωτιάδη
Ἀντ'γου ἑ.ἁ.

Ο Μέγας Βασίλειος γεννήθηκε τὸ 330 στὴν Καισάρεια τῆς Καππαδοκίας καὶ κατ' ἄλλους στὴν Νεοκαισάρεια τοῦ Πόντου. Ὁ πατέρας του, ποὺ ὀνομαζόταν κι αὐτὸς Βασίλειος, ἦταν δικηγόρος καὶ δάσκαλος τῶν Χριστιανῶν. Ἡ μητέρα του Ἐμμέλεια, καταγόταν ἀπὸ μεγάλη οἰκογένεια τῆς Καισάρειας καὶ ἦταν Χριστιανή. Εἶχε ὀκτὼ ἀδελφία, τρία ἀγόρια καὶ πέντε κορίτσια. Ἡ ἀδελφή του Μακρίνα ἔγινε Ὀσία, ἐνῶ ὁ ἀδελφός του Γρηγόριος ἔγινε Ἐπίσκοπος Νύσσης.

Ὁ Μέγας Βασίλειος ἔμαθε τὰ πρῶτα του γράμματα ἀπὸ τὸν πατέρα του καὶ μετὰ φοίτησε στὶς σχολὲς τῆς Καισάρειας, σημαντικὸ κέντρο τῶν ἑλληνικῶν γραμμάτων. Ὅταν τέλειωσε τίς σπουδὲς του ἐκεῖ, σπούδασε γιὰ δυὸ χρόνια στὴν Κωνσταντινούπολη (347-349) καὶ μετὰ στὴ φημισμένη Φιλοσοφικὴ Σχολὴ τῶν Ἀθηνῶν. Ἡ Ἰστορία, ἡ Ρητορικὴ, ἡ Φιλοσοφία, ἡ Ἀριθμητικὴ, ἡ Γεωμετρία, ἡ Ἀστρονομία καὶ ἡ Ἰατρικὴ ἀποτελέσαν τὰ κύρια ἀντικείμενα τῆς πολὺπλευρῆς παιδείας του.

Στὴν Καισάρεια ἐπέστρεψε τὸ 356 ὅπου δίδαξε Φιλοσοφία, ἐνῶ παράλληλα ἄσκησε καὶ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ δικηγόρου, μὲ τὸ ὁποῖο ἔγινε διάσημος ἐξαιτίας τῆς ρητορικῆς του δεινότητος, ἀλλὰ καὶ τῆς εὐρύτητος μὲθοδου τῆς διδασκαλίας του. Τὸν ἐπόμενο χρόνο, πραγματοποιοῖσεν ἕνα μεγάλο πνευματικὸ ταξίδι, στὴ διάρκεια τοῦ ὁποῖου ἐπισκέφθηκε τὴ Συρία, τὴν Παλαιστίνη, τὴ Μεσοποταμία καὶ τὴν Αἴγυπτο, ὅπου μαθήτευσε στοὺς μεγάλους ἀσκητὲς τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, τὸν Μέγα Ἀντώνιο καὶ τὸν Παῦλο.

Ἐπιστρέφοντας στὴν Καισάρεια τὸ 358, ἀποφάσισε νὰ ἐγκαταλείψει τὰ ἐγκόσμια. Βαπτίσθηκε Χριστιανὸς καὶ χειροθετήθηκε Ἀναγνώστης, διαθέτοντας ὅλη τὴν περιουσία του στὴν Κοινωνικὴ Πρόνοια τῆς Ἐκκλησίας. Στὶς ἀρχὲς τοῦ 360 συνόδευσεν τὸν Μητροπολίτη Καισαρείας Διάνο στὴ σύνοδο τῆς Κωνσταντινούπολης, στὴ διάρκεια τῆς ὁποίας παρακολούθησε τίς μεγάλες θεολογικὲς διαμάχες τῆς περιόδου αὐτῆς. Ἀμέσως μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν του, ἀποφάσισε νὰ ἀσκητεύσει σὲ ἐρημικὴ

περιοχὴ τῆς Νεοκαισάρειας τοῦ Πόντου, ὅπου τὸν ἀκολούθησαν καὶ ἄλλοι μοναχοί. Κατὰ τὴν ἐκεῖ παραμονὴν του ἔγραψε, μαζὶ μὲ τὸν Γρηγόριο τὸ Θεολόγο, τὴν Ἀνθολογία τῶν ἔργων τοῦ Ὁριγένη, καθὼς καὶ τοὺς Κανόνες τοῦ Μοναχικοῦ Βίου. Μετὰ ἀπὸ ἕνα χρόνο, ἐπέστρεψε στὴν Καισάρεια, ὅπου χειροτονήθηκε πρεσβύτερος (362) ἀπὸ τὸ νέο Μητροπολίτη Εὐσέβιο καὶ ἀνέλαβε τὸ μεγαλύτερο μέρος τοῦ ποιμαντικοῦ ἔργου τῆς Μητροπόλεως, ποὺ περιλάμβανε καὶ τὴν ἀντιμετώπιση τῶν αἵρετικῶν.

Ἐπίδειγμα τῆς κοινωνικῆς προσφορᾶς του ἀποτελέσεν ἡ ἄψογη ὀργάνωση τῆς περιθάλψης τῶν πασχόντων, ἰδιαίτερα στὴ διάρκεια τοῦ μεγάλου λιμοῦ (367-368), ὅπου συγκέντρωσε τρόφιμα, φάρμακα καὶ ἀρκετὰ χρυσαφικά σώζοντας χιλιάδες ζωές. Τὰ φιλανθρωπικὰ ἱδρύματα τῆς Καισαρείας, ποὺ ἔφεραν τὸ ὄνομα Βασιλειάδα, λειτουργοῦσαν ὑποδειγματικὰ καὶ προσέφεραν ἀδιάλειπτα τίς ὑπηρεσίες τους σὲ ὅλους τοὺς ἀναξιοπαθοῦντες κατοίκους τῆς περιοχῆς.

Γνωστὸς ὡς “Μεγάλος Διδάσκαλος τῆς Οἰκουμένης” ὁ Μέγας Βασίλειος, Μητροπολίτης τῆς Καισάρειας (370-379) καὶ Ἅγιος τῆς Ἐκκλησίας μας ἐορτάζεται τὴν 1ῃ Ἰανουαρίου, τὴν ἡμέρα τῆς Πρωτοχρονιάς. Ἐπίσης στὶς 30 Ἰανουαρίου ἐορτῆ τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν συνεορτάζεται μὲ τοὺς δυὸ ἄλλους πατέρες τῆς Ἐκκλησίας, τὸ Γρηγόριο Θεολόγο καὶ τὸν Ἰωάννη Χρυσόστομο, οἱ ὁποῖοι τιμῶνται τὴν ἡμέρα αὐτὴ ὡς προστάτες τῆς Παιδείας.

Ἡ Πρωτοχρονιά, μίᾳ ἀπὸ τίς ἀρχαιότερες (χρονολογεῖται ἀπὸ τὸ 2000 π.Χ.) καὶ διαδεδομένες σὲ ὅλο τὸν κόσμον γιορτές, ἔχει καθιερωθεῖ ὡς ἡμέρα τῆς Φιλανθρωπίας καὶ τῆς Ἀγάπης πρὸς τοὺς γέροντες, τὰ ὄρφανά, τοὺς φτωχοὺς καὶ τοὺς ἀσθενεῖς, πράξεις τίς ὁποῖες ὁ Μέγας Βασίλειος ὑλοποίησε μὲ ὑποδειγματικὸ τρόπο κάτω ἀπὸ τίς δυσχερέστερες συνθῆκες τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Γι' αὐτὸ τὸ λόγο ἡ ζωὴ καὶ τὸ ἔργο τοῦ Μεγάλου Βασιλείου ἔχει ἰδιαίτερη ἀξία στὴ διάρκεια τῶν ἐορτῶν.

Η ΕΙΚΟΝΑ ΤΗΣ ΥΠΑΠΑΝΤΗΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Γεωργίου Χρ. Τσιγάρα
Θεολόγου

Στις 2 Φεβρουαρίου η Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία εορτάζει τὴν Ὑπαπαντὴ τοῦ Κυρίου σὲ ἀνάμνηση τῆς “ὑπάντησης” τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ “ἐν ἧ ἔδέξατο Αὐτὸν σαρκὶ Συμεῶν ὁ

πρεσβύτες ἐν ταῖς ἀγκάλαις αὐτοῦ”, τὴν ἄνοδο στοῦ Ναοῦ τοῦ Θεοτόκου καὶ τοῦ Ἰωσήφ μετὰ τὴν τεσσαρακοστὴ ἡμέρα ἀπὸ τὴ γέννηση τοῦ Χριστοῦ γιὰ νὰ Τὸν προσφέρουν στοῦ Θεοῦ.

Ὁ εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς (2, 22-38) μαρτυρεῖ ὅτι τὴν ἡμέρα αὐτὴ ὁ Κύριος ἀφιερώθηκε διὰ παντός στοῦ Θεοῦ, ὅμως δὲν παρέμεινε στοῦ Ναοῦ, ὅπως ὁ προφῆτης Σαμουὴλ, ἀλλὰ δόθηκε στοῦ Θεοῦ ἰσοβίως, γιὰ νὰ λειτουργεῖ αἰωνίως στὰ ἐν τοῖς οὐρανοῖς Ἅγια.

Τὸ γεγονός αὐτὸ τῆς ἱερᾶς ἱστορίας εορτάστηκε ἀρχικὰ στὴν Ἐκκλησία τῆς Δύσης, ἐνῶ στὴν Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία λίγο ἀργότερα, πάντως πολὺ πρὶν ἀπὸ τὸν 6ο αἰῶνα, ὅπως μαρτυροῦν οἱ λόγοι πατέρων ποὺ ἔχουν διασωθεῖ γιὰ τὴν εορτὴ τῆς Ὑπαπαντῆς. Ἀναφέρεται ὅτι ὁ αὐτοκράτορας Ἰουστίνος εἰσήγαγε τὴν εορτὴ στὴν Κωνσταντινούπολη καὶ ὁ Ἰουστινιανὸς ὄρισε, τὸ ἔτος 542, νὰ εορτάζεται στίς 2 Φεβρουαρίου ὡς μίᾳ ἀπὸ τίς μεγάλες δεσποτικὲς εορτές.

Ἡ Ὑπαπαντὴ εἶναι μὲν Θεομητορικὴ ἑορτὴ, ἢ ὕμνολογία τῆς ὁμῶς ἔχει καὶ χριστολογικὸ περιεχόμενον καὶ γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ θεωρεῖται ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν μας καὶ Δεσποτικὴ.

Στὴν τέχνη τὸ θεῖο αὐτὸ γεγονός ἀποτυπώθηκε σχετικὰ ἐνωρῖς. Ἡ καθιέρωση τῆς ἑορτῆς ἀπὸ τὸν Ἰουστινιανὸν ἔγινε ἢ ἀφορμὴ ὥστε τὸ εἰκονογραφικὸ αὐτὸ θέμα νὰ διαδοθῆι εὐρύτατα στὴν τέχνη. Εἶναι γεγονός ὅτι στὴν παλαιότερη τοῦ Ἰουστινιανοῦ ἐποχῇ ἡ ἑορτὴ ὑπῆρχε στὸ ἑορτολόγιον καὶ φαίνεται ὅτι ἀπεικονίζονταν στὰ ἐκκλησιαστικὰ μνημεῖα, χωρὶς ὁμῶς νὰ ἔχει τὴν κατοπινὴ διάδοση. Τὸ θεῖο αὐτὸ γεγονός ἐμφανίζεται σὲ λίγα μνημεῖα μέχρι τὸν 6ο αἰῶνα, κατὰ τὸν 7ο καὶ 8ο αἰῶνα τὰ σχετικὰ παραδείγματα σχεδὸν λείπουν, ἀλλὰ ἀπὸ τὸν 9ο αἰῶνα καὶ ἔξῃς οἱ παραστάσεις τῆς Ὑπαπαντῆς εἶναι πλέον πολυάριθμες. Οἱ ἀπεικονίσεις τοῦ θέματος φαίνεται ὅτι δὲν παραλλάσσουν μεταξὺ τους καὶ οἱ διαφορῆς πού παρατηροῦνται στὴν τέχνη ἐντοπίζονται κυρίως στὴ διευθέτηση καὶ στὴν πολυπλοκότητα τῶν οἰκοδομημάτων, ἐνῶ ἀντίθετα τὰ πρόσωπα εἶναι καθορισμένα καὶ παραμένουν στὴν οὐσία τὰ ἴδια καὶ δὲν παρατηρεῖται κάποια αὐξηση τῶν προσώπων διὰ μέσου τῶν αἰώνων.

Ἡ παράσταση τῆς Ὑπαπαντῆς διαρεῖται σὲ πέντε εἰκονογραφικοὺς τύπους ἀνάλογα μὲ τὴ θέση τοῦ Χριστοῦ πρὸς τὴ Θεοτόκον καὶ τὸν Συμεών.

Τὸ θεῖο βρέφος ἀπεικονίζεται συνήθως νὰ παραδίδεται ἀπὸ τὴν Θεοτόκον στὶς ἀγκάλες τοῦ γηραιοῦ δικαίου Συμεών, ὁ ὁποῖος σκύβει βαθεῖα, ἐκφράζοντας ἔτσι

τὴν εὐλάβειά του πρὸς τὸν ἐνανθρωπήσαντα Λόγον. Ὁ προφήτης πατεῖ ἐπάνω σὲ ἀναβαθμὸ, ἐνῶ βρίσκεται κάτω ἀπὸ κιβώριον πού περικλείεται ἀπὸ θωράκια, ἀποδίδοντας ἔτσι τὸ ἱερό, τὸ Ναὸ τοῦ Σολομῶντος, ὅπου συνέβη τὸ γεγονός. Ὁ πρεσβύτερος Συμεὼν κρατᾷ τὸ μικρὸ Ἰησοῦ, ὁ ὁποῖος συνήθως στρέφει πρὸς τὴ μητέρα του, μὴ θέλοντας νὰ τὴν ἀποχωρισθῆι, εἰκονογραφικὸς ὑπαινιγμὸς τῆς τέλειαν ἀνθρώπινης φύσης τοῦ Χριστοῦ. Πίσω ἀπὸ τὴ Θεοτόκον τοποθετεῖται ὁ Ἰωσήφ, ὁ ὁποῖος στὰ καλυμμένα μὲ ὕφασμα χέρια του κρατᾷ δύο περιστέρια, τὶς προσφορῆς στὸ Ναὸ πού ὀριζε ὁ Νόμος γιὰ τὴν ἐξιλέωση καὶ προσφορά στὸ Θεὸ τῶν πρωτοτόκων υἱῶν τῶν οἰκονομικῶς ἀδυνάτων γονέων. Πίσω ἀπὸ τὸν πρεσβύτερον Συμεὼν εἰκονίζεται ἡ γηραιὰ προφήτις Ἄννα, ἡ ὁποία δείχνει τὸ παιδί καὶ κρατᾷ ἀνοικτὸ εἰλητάριον, στὸ ὁποῖο συχνὰ ἀναγράφεται ἡ προφητεία: Τοῦτο τὸ βρέφος οὐρανὸν καὶ γῆν ἐστερέωσε.

Σὲ ἄλλες παραστάσεις, παλαιότερες τοῦ 14ου αἰῶνα, τὸ θεῖο βρέφος κρατᾷ ἢ Θεοτόκος, σύμφωνα μὲ μιὰ εἰκονογραφικὴ παράδοση πού διασώθηκε τὸν 11ο αἰῶνα στὴν ἀπεικόνιση τῆς σκηνῆς στὸ Μηνολόγιον τοῦ Βασιλείου τοῦ Β'. Ὅμως ἀπὸ τὰ μέσα τοῦ 14ου αἰῶνα τὸν μικρὸ Χριστὸ κρατᾷ στὰ χέρια του ὁ θεοδόχος Συμεών. Ὁ εἰκονογραφικὸς αὐτὸς τύπος βρίσκεται πιὸ κοντὰ στὴν ἱστορικὴ καὶ θεολογικὴ πραγματικότητα, γιὰ τὴν ἑορτὴ μνημονεύεται τὸ γεγονός τῆς ὑπάντησης, τῆς ὑποδοχῆς, τοῦ Χριστοῦ ἀπὸ τὸν Συμεών.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΕΣ ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Επιμέλεια:

Άρχιμ. Πολυκάριπου Δημητριάδη
Γεροζήουκος

ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΗ ΕΚΔΗΛΩΣΗ ΙΕΡΑΤΙΚΟΥ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ

Με την είσοδό μας στο νέο έτος ο Ίερατικός Σύνδεσμος της Μητροπόλεως μας έκοψε την βασιλόπιττα στην φιλόξενη αίθουσα του ξενοδοχείου Z Palace, τὸ ἀπόγευμα τῆς Κυριακῆς 25 Ἰανουαρίου. Τὴν παράσταση ἔκλεψαν οἱ χαρούμενες φωνές τῶν παιδιῶν τῶν κληρικῶν, τὰ ὅποια πῆραν δῶρα ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου μας.

ΕΟΡΤΗ ΤΩΝ ΤΡΙΩΝ ΙΕΡΑΡΧΩΝ - ΕΚΔΗΛΩΣΗ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟΥΣ

Ἡ Ἱερά Μητρόπολις Ξάνθης στὰ πλαίσια τοῦ ἑορτασμοῦ τῶν προστατῶν τῆς Παιδείας, Τριῶν Ἱεραρχῶν, ὀργάνωσε ἐκδήλωση πρὸς τιμὴν τῶν λειτουργῶν τῶν τριῶν βαθμίδων τῆς Ἐκπαιδεύσεως, τὸ ἀπόγευ-

μα τῆς Πέμπτης 29 Ἰανουαρίου στὸ Πνευματικὸ Κέντρο τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως, με ὁμιλητὴ τὸν ὁμότιμο καθηγητὴ τοῦ Παντείου Πανεπιστημίου κ. Χρῆστο Γιανναρᾶ, ὁ ὁποῖος ἀνέπτυξε τὸ θέμα: “Ἑλληνοχριστιανικὴ Παιδεία: Ρεαλισμὸς ἢ ἰδεολόγημα;” Ἡ ἐκδήλωση πραγματοποιήθηκε με μεγάλη ἐπιτυχία. Τὸ πρωὶ τῆς 30ῆς Ἰανουαρίου ὁ Σεβ. Μητροπολίτης μας τέλεσε τὴν Θεία Λειτουργία στὸν Ἱερό Καθεδρικό Ναὸ τῆς Τοῦ Θεοῦ Σοφίας, παρουσία τῶν τοπικῶν ἀρχῶν, ἀντιπροσωπείας μαθητῶν καὶ ἐκπαιδευτικῶν καὶ πλήθους κόσμου.

Κατόπιν ἡ Ἱερά μας Μητρόπολη δεξιώθηκε μαθητὲς καὶ ἐκπαιδευτικοὺς στὴ Λέσχη Ἀξιωματικῶν Φρουρᾶς Ξάνθης.

ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ ΠΡΕΣΒΥΤΕΡΩΝ

Στὸ Πνευματικὸ Κέντρο τῆς Ἱερᾶς μας Μητροπόλεως πραγματοποιήθηκε τὴν ἡμέρα τῆς ἐορτῆς τῆς Ὑπαπαντῆς

τοῦ Κυρίου συνάντηση τοῦ Σεβασμιωτάτου μὲ τις Πρεσβυτέρους. Στὴ συνάντηση ὁ Σεβασμιώτατος ἀναφέρθηκε στὴ συμβολή τους στὸ ἔργο τῆς ἐνορίας καὶ δόθηκε ἡ εὐκαιρία γιὰ ἕναν πλούσιο καὶ ἐποικοδομητικὸ διάλογο.

ΕΚΔΗΛΩΣΗ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΠΟΛΥΤΕΚΝΟΥΣ

Ἡ Ἱερά Μητρόπολη Ἐάνθης, σὲ συνεργασία μὲ τὸν Σύλλογο Πολυτέκνων, πραγματοποίησε στὸ Πνευματικὸ της Κέντρο, στίς 18 Φεβρουαρίου, τὴν καθιερωμένη ἐτήσια ἐκδήλωση πρὸς τιμὴν τῶν πολυτέκνων οἰκογενειῶν. Στὴν ἐκδήλωση αὐτὴ ἡ Ἱερά Μητρόπολη προσέφερε χρηματικὰ βοηθήματα ὡς ὑποτροφία σὲ ἀριστούχους μαθητὲς καὶ μαθήτριες, γόνους πολυτέκνων οἰκογενειῶν.

ΕΤΗΣΙΟ ΜΝΗΜΟΣΥΝΟ ΜΑΚΑΡΙΣΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΣΕΡΡῶΝ ΚΥΡΟΥ ΜΑΞΙΜΟΥ

Τὴν Κυριακὴ 22 Φεβρουαρίου, ὁ Σεβ. Μητροπολίτης κ.κ. Παντελεήμων μετέβη στὴν πόλη τῶν Σερρῶν γιὰ τὸ ἐτήσιο μνημόσυνο τοῦ μακαριστοῦ Μητροπολίτου Σερρῶν καὶ Νιγρίτης κυροῦ Μαξίμου, πὸν τελέστηκε στὸν Ἱερό Ναὸ Ἁγίων Θεοδώρων Σερρῶν, μὲ τὴ συμμετοχὴ καὶ τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν Λαρίσης καὶ Τυρνάβου κ.κ. Ἰγνατίου, Βερροίας καὶ Ναούσης κ.κ. Παντελεήμονος, Νευροκοπίου (Βουλγαρίας) κ.κ. Ναθαναήλ, Κονίτσης κ.κ.

Ἀνδρέου, Σερρῶν καὶ Νιγρίτης κ.κ. Θεολόγου, Σιδηροκάστρου κ.κ. Μακαρίου, Ἐδέσσης, Πέλλης καὶ Ἀλμωπίας κ.κ. Ἰωὴλ καὶ Ζιχνῶν καὶ Νευροκοπίου κ.κ. Ἱεροθέου.

ΝΕΟΙ ΚΛΗΡΙΚΟΙ ΣΤΗΝ ΙΕΡΑ ΜΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΗ

Διὰ τοῦ ἱεροῦ μυστηρίου τῆς Ἱερωσύνης ὁ Σεβ. Μητροπολίτης μας κ.κ. Παντελεήμων εἰσήγαγε δύο νέους κληρικούς στὸν ἀμπελῶνα τῆς τοπικῆς μας Ἐκκλησίας. Συγκεκριμένα, τὴν Κυριακὴ 8 Φεβρουαρίου χειροτόνησε Πρεσβύτερο τὸν Διάκονο π. Εὐάγγελο Μουντούρο στὸν Ἱερό Ναὸ Ἁγίου Γεωργίου Νέου Ὀλβίου. Τὴν Κυριακὴ τῆς Ὁρθοδοξίας, 29 Φεβρουαρίου, χειροτόνησε Διάκονο τὸν π. Ἀναστάσιο Τσερπίδη, στὸν Ἱερό Μητροπολιτικὸ Ναὸ Τιμίου Προδρόμου Ἐάνθης καὶ τὴν Κυριακὴ 14 Μαρτίου Πρεσβύτερο στὸν Ἱερό Ναὸ Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου Λεύκης.

ΕΚΔΗΛΩΣΗ ΕΞΩΤΕΡΙΚΗΣ ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΗΣ

Στὰ πλαίσια τοῦ ἑορτασμοῦ τῆς ἑβδομάδος Ἐξωτερικῆς Ἱεραποστολῆς, ἡ Ἱερά Μητρόπολις Ἐάνθης καὶ Περιθεωρίου διοργάνωσε ἐκδήλωση στὴν αἴθουσα τοῦ Γραφείου Ἐξωτερικῆς Ἱεραποστολῆς, τὴν Πέμπτη 4 Μαρτίου, μὲ ὀμιλητὴ τὸν πανοσιολ. Ἀρχιμ. π. Μελέτιο Γρηγοριάτη, ὁ ὁποῖος ὀμίλησε μὲ θέμα: “Τὸ ἱεραποστολικὸ ἔργο στὴν Ἱερά Μητρόπολη Κεντρῶς

ἸΑφρικῆς σήμερα”. Τὸ πολυπληθὲς ἀκροατήριον παρακολούθησε μὲ ἀμείωτο ἐνδιαφέρον, τόσο τὴν ὁμιλία ὅσο καὶ τὴν ἐντυπωσιακὴ προβολὴ διαφανειῶν ἀπὸ τὴν ἐκκλησιαστικὴ καὶ καθημερινὴ ζωὴ τῶν ἸΑφρικανῶν ἀδερφῶν μας.

ΚΑΤΑΝΥΚΤΙΚΟΙ ἘΣΠΕΡΙΝΟΙ ΑΓΙΑΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗΣ ΤΕΣΣΑΡΑΚΟΣΤΗΣ

Γιὰ τὴν πνευματικὴ τροφοδοσία τῶν πιστῶν, κατὰ τὴ διάρκειά τῆς ἸΑγίας καὶ Μεγάλῃς Τεσσαρακοστῆς πραγματοποιήθηκε σειρὰ ὁμιλιῶν ἀπὸ ἐκλεκτοὺς κληρικοὺς στοὺς κατανυκτικοὺς ἔσπερινους ποὺ τελέσθησαν στὸν Ἰερό Καθεδρικό Ναὸ τῆς Τοῦ Θεοῦ Σοφίας Ἐάνθης.

Στὸν Ἰερό Μητροπολιτικό Ναὸ Τιμίου Προδρόμου κατὰ τὸν ἔσπερινὸ τῆς Συγχωρήσεως ὁμιλητὴς ἦταν ὁ Σεβ. Μητροπολίτης κ.κ. Παντελεήμων, ὁ ὁποῖος ὁμίλησε γιὰ τὸ βαθύτερο νόημα τῆς κατανυκτικῆς αὐτῆς περιόδου.

Στὸν Α΄ Κατανυκτικὸ Ἐσπερινὸ ὁμιλητὴς ἦταν ὁ πανοσιολ. ἸΑρχιμ. π. Ἰωαννίκιος Κοτσῶνης μὲ θέμα: “Ὁ ἀληθινὸς Χριστιανὸς καὶ ἡ Μεγάλῃ Τεσσαρακοστή”.

Στὸν Β΄ Κατανυκτικὸ Ἐσπερινὸ ὁμιλητὴς ἦταν ὁ πανοσιολ. ἸΑρχιμ. π. Σωφρόνιος Γκουτζίνης μὲ θέμα: “Ἡ εὐχὴ τοῦ ἸΑγίου Ἰεφραΐμ: ἓνα πνευματικὸ θησαυροφυλάκιον”.

Στὸν Γ΄ Κατανυκτικὸ Ἐσπερινὸ ὁμιλητὴς ἦταν ὁ πανοσιολ. ἸΑρχιμ. π. Θεόφιλος Ζησόπουλος μὲ θέμα: “Ὁ

σταυρὸς τοῦ Χριστιανοῦ”.

Στὸν Δ΄ Κατανυκτικὸ Ἐσπερινὸ ὁμιλητὴς ἦταν ὁ πανοσιολ. ἸΑρχιμ. π. Κωνσταντῖνος Σακαρίδης μὲ θέμα: “Κύριε καὶ Δέσποτα τῆς ζωῆς μου ...”.

Στὸν Ε΄ Κατανυκτικὸ Ἐσπερινὸ ὁμιλητὴς ἦταν ὁ πανοσιολ. ἸΑρχιμ. π. Νικήτας Βουτυρᾶς μὲ θέμα: “Γνωριμία μὲ τὸν ἄγνωστο ἑαυτὸ μας”.

ΕΓΚΑΙΝΙΑ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟΥ ΚΕΝΤΡΟΥ ΞΑΝΘΙΩΤΩΝ ΑΘΗΝΑΣ

Ὁ Σεβασμιώτατος, τὴν Κυριακὴ 21 Μαρτίου, παρευρέθη στὰ Ἰεγκαίνια τοῦ Πολιτιστικοῦ Κέντρου Ξανθιωτῶν στὴν Ἀθήνα. Συνεχάρεϊ τὸ Νομάρχη Ἐάνθης καὶ ὅλους ὅσοι συνετέλεσαν στὴν ἀγορὰ καὶ ἀποκατάσταση τοῦ κτιρίου. Τὰ ἔγκαίνια ἐτέλεσε ὁ Μακαριώτατος ἸΑρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης ἸΕλλάδος κ.κ. Χριστόδουλος.

ΥΠΟΤΡΟΦΙΕΣ ΚΛΗΡΟΔΟΤΗΜΑΤΟΣ ΖΑΛΑΧΑ ΚΑΙ ΙΩΑΚΕΙΜΕΙΟΥ ΙΔΡΥΜΑΤΟΣ

Ἡ Ἰερά Μητρόπολις ἔδωσε καὶ ἐφέτος εἴκοσι πέντε ὑποτροφίες στοὺς ἀριστούχους ἀποφοίτους τοῦ σχολικοῦ ἔτους 2002-2003 τῶν Λυκείων τοῦ Νομοῦ καὶ στοὺς φοιτητὰς τῶν Θεολογικῶν Σχολῶν ἀπὸ τὸ Κληροδότημα τοῦ ἀειμνήστου Θεοδώρου Ζαλάχα καὶ τὸ Ἰωακείμειο Ἰδρυμα. Ἔτσι ἐπιβραβεύεται ἡ προσπάθεια τῶν νέων ἀνθρώπων γιὰ τὴν κατάκτηση τῆς γνώσης.

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΘΕΙΑΣ ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑΣ

Ἀπό τὸν Εὐεργετινὸ

Σὲ ἓναν μοναχὸ πού εἶχε λογισμοὺς ἀμφιβολίας, ἂν τὰ τίμια Δῶρα εἶναι πραγματικὰ Σῶμα καὶ Αἷμα Χριστοῦ, ἔδειξε ὁ Θεὸς μὲ θαῦμα τὴν ἀλήθεια. Διηγεῖται ὁ ἀδελφός:

Κατὰ τὴν θεία Λειτουργία εἶδα ν' ἀνοίγη ἡ στέγη τοῦ Ναοῦ, νὰ σχίζονται οἱ οὐρανοὶ καὶ νὰ κατεβαίη φωτιὰ πάνω στὰ τίμια Δῶρα. Ὑστερα παρουσιάστηκε πλήθος Ἀγγέλων, πού στάθηκε κυκλικὰ γύρω ἀπὸ τὴν ἁγία Τράπεζα, καὶ ἓνα Βρέφος ἐνθρονισμένον πάνω σ' αὐτήν ...

Στὸ Μετὰ φόβου στοὺς ἀδελφούς πού πλησίαζαν, προσφέρονταν κομμάτια ἀπὸ σάρκα. Μόλις ὁμως ἔλεγαν Ἀμήν, γινόταν ἄρτος. Ὅταν πλησίασα κι ἐγώ, μοῦ δόθηκε σάρκα καὶ δὲν μποροῦσα νὰ μεταλάβω. Τότε ἔνοιωσα μιὰ φωνὴ νὰ ψιθυρίζη στὸ αὐτί μου:

- Ἀνθρωπε, γιατί δὲν μεταλαμβάνεις; Δὲν σοῦ προσφέρεται αὐτὸ ἀκριβῶς πού ζήτησες;

- Λυπήσου με, Κύριε. Δὲν μπορῶ νὰ μεταλάβω σάρκα.

- Μάθε λοιπὸν πῶς, ἂν μποροῦσε ὁ ἄνθρωπος νὰ μεταλάβη καθαρὴ σάρκα, τότε μέσα στὸ ἅγιο Ποτήριο θὰ ὑπῆρχε σάρκα, ὅπως τὴν εἶδες ἐσύ. Ἐπειδὴ ὁμως δὲν μπορεῖ νὰ μεταλάβη κάτι τέτοιο, ὥρισε ὁ Θεὸς τοὺς ἄρτους τῆς Προθέσεως. Ἄν λοιπὸν πίστεψες ὅτι ὁ ἁγιασμένος αὐτὸς Ἄρτος εἶναι τὸ ἴδιο τὸ Σῶμα τοῦ Χριστοῦ, πρόσελθε νὰ μεταλάβης!

- Πιστεύω, Κύριε, ἀπάντησα τότε συντετριμμένος.

Ἀμέσως ἡ σάρκα πού κρατοῦσα ἔγινε πάλι ἄρτος. Εὐχαρίστησα τὸν Θεὸ καὶ κοινώνησα.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

● ΜΗΝΥΜΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

Σεβ. Μητροπολίτου Ξάνθης

κ.κ. Παντελεήμονος1

● Ο ΥΠΝΟΣ ΤΩΝ ΑΓΑΠΗΤΩΝ

Ἀρχιμ. Ἀθηναγόρου Καραματζάνη3

● Η ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΗ ΣΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ

Ἀρχιμ. Σωφρονίου Γκουτζίνη5

● ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΗ:ΕΝΑ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟ ΧΡΕΟΣ

Ἀρχιμ. Ἰωακείμ Μούκανου7

● ΔΟΥΛΟΙ Ἡ ΕΛΕΥΘΕΡΟΙ

Ἀρχιμ. Πολυκάρπου Δημητριάδη9

● Η ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΗ ΕΣΤΙΑ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

Δημητρίου Α. Μαυρίδη10

● ΑΣΚΗΣΗ ΚΑΙ ΑΘΛΗΣΗ

Ἀρχιμ. Παύλου Ἰωάννου.....12

● Ο ΜΕΓΑΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ

Νικολάου Φωτιάδη, Ἀντ/γου ἐ.ἀ.....14

● Η ΕΙΚΟΝΑ ΤΗΣ ΥΠΑΠΑΝΤΗΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Γεωργίου Χρ. Τσιγάρρα15

● ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΕΣ ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Ἀρχιμ. Πολυκάρπου Δημητριάδη17

● ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΘΕΙΑΣ ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑΣ

Εὐεργετινός20

Ὁ νεόδμητος Ἱερός Ναός Ἁγίου Γεωργίου Διομηδείας.

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ξάνθης μέ τούς ὑποτρόφους τῶν κληροδοτημάτων
Ζαλάχα καί Ἰωακειμείου Ἰδρύματος.

Ἐπί τῆς ἐορτῆς λήξης τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων.